திராவிடநாடு

வார வெளியீடு | விலை 16 காசு

நாட்டை மீட்போம்

[தமிழ்க்கனல்]

ஆசிரிய ரிடம்,பத்துப் பேர்,ப டித்தார்
அதன்பின்,சட் டாம்பிள்ளை "இனிமேல் உங்கள்
ஆசிரியர் நான்"என்றால் ஒப்பு வாரா?
ஆங்கிலேயர் பல்வேறு இனத்தார் தம்மை
பேசிடும்துப் பாக்கியினால் சேர்த்தார்: ஆண்டார்,
போகையிலே முன்னிருந்த வட நாட் டாரை
ஆசனத்தில் அமர்த்திவிட்டால் மற்றோர் எல்லாம்
"அடிமைகளாய்" இன்னும்இருப் பதுவோ நீதி?

கொள்ளையிட்ட பொருளையெல்லாம் அண்டை வீட்டுக்
கோபால னிடம்தந்து திருடன் செத்தால்,
கொள்ளைகொடுத் திட்டவர்கள் வழக்குப் போட்டு
கோபால னிடமிருந்து பெறுவார் அன்றோ?
வெள்ளையர்கள் வடநாட்டார் இடத்தில் நம்மை
வைத்துவிட்டுச் சென்றதனால் வடநாட் டுக்குத்
தெள்ளுதமிழ் திராவிடமும் அடிமை யாமோ?
நமையாளும் உரிமை, அவர்க் கென்ன உண்டு?

என் நகையைத் திருடிப்போய் விட்டான் என்றும்
இன்னின்ன அடையாளம் உள்ள(து) என்றும்
சொன்னவுடன் அறமன்றம் நகையை நம்பால்
சேர்ப்பதுபோல் நம்நாட்டை வடக்கு நாட்டார்
தன்னடிமை கொண்டுள்ளார்! சரிதச் சான்று
தம்மை அடை யாளமெனக் சுட்டிக் காட்டி
பொன் அனைய நாடுதனை மீட்க வேண்டும்!
பொய்க்காது நல்லறந்தான்! வெற்றி நம்பால்!!

எப்படியோ, நல்லது நடக்கட்டும்

19] ஆண்டு சந்தா ரூ. 8 (28—5—61) தனிப்பிரதி 16 காசு [இதழ் 44

யானை வரும் பின்னே, மணியோசை வரும் முன்னே என்பது பழமொழி. இந்தக் காலத்தில் தேர்தல் வரும் பின்னே, தித்திக்கும் செய்தி வரும் முன்னே என்று புது மொழி படைக்கத் தோன்றுகிறது. இன்றைய நிலையில் காங்கிரஸ் ஆட்சியினர் நடந்துகொள்ளும் முறை இப்படித் தான் உள்ளது.

காலமெல்லாம் காத்திருந்து, கேட்கும் எதையும் தர மறுக்கும் போக்கினராக இருப்பதும், பிறகு மெல்ல மெல்லக் கீழே இறங்கிவந்து கெஞ்சுவதும் அவர்களது இயல்பாகிவிட்டது. தமிழ்நாடு வேண்டும் என்று கேட்டபோது தகாத காரணங்கள் பல சொல்லித் தட்டிக் கழித்தனர். முடியவே முடியாது என்று மூச்சைப் பிடித்துக்கொண்டு முழங்கினர். ஆனால், சில நாட்களுக்கு முன்னர் பிடிவாதம் விடுத்துப் பிடிகொடுத்துப் பேசினர். பேரம் பேசுவது போல — தமிழில் தமிழ்நாடுதான்—ஆங்கிலத்தில் மட்டும் 'மதராஸ்' என்றிருக்கட்டும் என்று தமிழர்தம் மோவாய் பிடித்துக் கெஞ்சினர். தேர்தல் வருகிறதுபோலும் என்று மக்கள் கருதினர்.

இந்தத் தேர்தல்வரம் இப்போது டெல்லியிலிருந்தும் கிடைக்கிறது.

எது எப்படியாயினும் சரி, யார் என்ன சொன்னாலும் சரி—எங்களுக்கு அதைப்பற்றிக் கவலையில்லை. எங்கள் கவலையெல்லாம் எப்படி அதைக்கொண்டுவருவது—எப்போது கொண்டுவருவது — எத்துணை விரைவில் கொண்டுவருவது என்பதுதான். ஆகவே, எப்படியும் இந்தி வந்தே தீரும்—வேறு வழியில்லை, வீண்வம்புவேண்டாம்—இன்று முதலே இந்தி படியுங்கள் என்று இதோபதேசம் செய்தனர். கட்டளையிட்டனர்.

நாட்டின் மூலைமுடுக்குகளிலிருந்தெல்லாம் கண்டனக் குரல்கள் எழுந்தன. நல்லவர்கள் நல்லதல்ல இந்தத் திட்டம் என்று நயமாகக் கூறினர். நமது கழகம் தமிழரின்—திராவிடரின் சார்பில் 'எப்பக்கம் வந்துவிடும் இந்தி' என்று விழிப்போடு நின்று வீரமுழக்கம் செய்து 'இந்தியே இங்கென்னவேலை உனக்கு? போ!' என்று விரட்டியது. மாற்றுக் கட்சியினர் கேலிபேசினர்; கிண்டல் செய்தனர். இவர்கள் சொல்லியா இந்தி நின்றுவிடும்—இவர்களுக்கு ஏது செல்வாக்கு என்று ஏதேதோ செப்பினர்—மகிழ்ந்தனர்.

ஆனால், நாம் வலிவோடும், உறுதியோடும் இந்தி எகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்தோம். 'ஆங்கிலத்தை அகற்றாதீர்' என்று வேண்டுகோள் விடுத்தோம்.

நேருபண்டிதர் இறங்கிவந்தார் — இணங்கிவந்தார். 'ஆகட்டும்' என்றார். அதற்குப் பிறகே குடியாட்சித் தலைவர் இங்கே 'பவனி' வர முடிந்தது. அப்போது நம்மைப் பார்த்து மாற்றுக் கட்சியினர், 'என்னவோ நேரு சொல்லிவிட்டார் என்று பெரிதாகப் பேசுகிறார்கள் — போகப் போகத்தானே தெரியும் இவர்களது நிலை என்று ஏளனம் பேசினர்.

ஆனால், இன்று, 'கழகம் கலகலத்துவிட்டது—கரைந்துவிட்டது' என்றெல்லாம் கனவுகண்டு மகிழ்ந்திடும் போக்கினர் இங்கும் அங்குமாக இரண்டொருவர் இருந்து முனகிக்கிடக்கும் இன்று, நாம் நெஞ்சை நிமிர்த்தி அண்ணாந்து பார்த்துப் பூரித்திடத்தக்க செய்தி ஒன்று கிடைத்திருக்கிறது. வெற்றுரையன்று—கண்துடைப்பல்ல—உண்மை — அடுத்ததிட்டம் அதுதான் என்பதுபோல டெல்லிப் பேரரசு கடிதம் எழுதியிருக்கிறது.

'1965-க்குப் பிறகு ஆட்சி மொழிநிலை, யாது ஐயன்மீர், அறிவிப்பீர்' என்று அடிமை—சென்னை அரசினர்—ஆண்டானிடம் கேட்டிட, ஆண்டான் 'முன்பே சொன்னதுதானே, 65-க்கும் பிறகும் ஆங்கிலம் இருக்கும்' என்று பதில் எழுதியிருக்கிறது.

செய்தி அளவிலே சிந்தை மகிழத்தான் வேண்டும்.

ஆனால் செய்திக்குப் பின்னாலே உள்ள சூழ்நிலையை எண்ணத்தான் வேண்டும். இத்தனை நாளும் இல்லாத ஆர்வம் இங்குள்ளவர்க்குத் திடீரென வருவானேன்? கேளாக் காதினரான டெல்லியார்க்குத் திடுமென இரக்கம் பிறப்பானேன்! ஏன்?

அதற்கான விடைதான், அரசியல்!

தேர்தல் மகத்துவம்தான் அது! இத்தனை நாளும் இருந்ததுபோல இனி இருக்க இயலுமா? மக்கள் முன் வரவேண்டுமே, கெஞ்சவேண்டும், கொஞ்சவேண்டும். அதைச்செய்தோம், இதைச் சாதித்தோம் என்று பட்டியல் தரவேண்டும். அதற்குத்தான் இந்த 'வரங்கள்'--இப்போதே தயாராகின்றன. தேர்தல் வரப்போகுது பின்னே என்பது தெரிகிறது.

எப்படியோ, நல்லது நடந்தால் சரிதான்!

மக்கள் மனத்திலிருப்பது மன்றிலிருப்போருக்குப் புரிந்தால் சரிதான்' இதுபோல் இன்னும் பல நல்லவை தொடர்ந்துவரும் என எதிர்பார்ப்போமாக.

காஞ்சீபுரம்

28—5—'61.

தம்பி!

"இந்தியாவுக்குச் சென்றேன்; அங்கு இந்தியரைக் காணவில்லை"—என்று பீவர்லி நிக்கலாஸ் என்ற நூலாசிரியன் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எழுதினான்—உடனே அந்த ஆங்கிலநாட்டுக்காரனை தேசியத் தலைவர்கள், 'பிய்த்து' எடுத்துவிட்டார்கள்—"ஏ! அறிவிலி! ஏடு எழுத வந்துவிட்டாயா ஏடு! பேனா பிடிக்கத் தெரிந்தால் பேரறிவாளனாகி விடுகிறாயோ! உனக்கு என்ன தெரியும் எங்கள் நாட்டைப்பற்றி! ஏடு எழுத வந்துவிட்டாயே, ஏடு! எழுதுவதுதானே, குடித்துப்புரளுவோர்கள், கண்டவனுடன் குலவுபவர்கள், உன் நாட்டிலே உள்ளனரே, அவர்களைப்பற்றி எல்லாம்..."—என்று தாக்கினார்கள். புத்தகத்தின் மீதும் கணை தொடுக்கப்பட்டது. இந்தியா சென்றேன் இந்தியரைக் காணவில்லை, என்று எழுதிய பீவர்லி நிக்கலாஸ், படாதபாடு படவேண்டியதாயிற்று, இங்கு உள்ள பாரத புத்ரர்களின் தாக்குதலால்.

பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு ஒரு நாள்—பார்புகழ் பண்டித நேரு கொலு வீற்றிருக்கும் பாராளுமன்றத்தில்,

இந்தியா ஒரு நாடு அல்ல! பல தேசிய இனங்கள் கொண்ட ஒரு பூபாகம்.

என்று, திராவிட முன்னேற்றக் கழக உறுப்பினர் பேசினார். மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர் — ஒரு பெரிய இயக்கத்தவர் பேசிடவே, பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு, கேட்டுக்கொள்ளவேண்டி நேரிட்டது—தடுத்திட இயலவில்லை.

இந்தியா சென்றேன், இந்தியரைக் காணவில்லை. என்று பீவர்லி நிக்கலாஸ், சொன்னதே பரவாயில்லைபோலிருக்கிறதே, நம் கண் எதிரில் எழுந்து நின்று, நம் காதுபட, நாம் இவ்வளவு வலிவுடன் இருக்கும் நாட்களில், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தவரொருவர்,

இந்தியா ஒரு நாடு அல்ல.

என்றல்லவா, கூறுவதைக் கேட்டுக்கொள்ளவேண்டி நேரிட்டுவிட்டது. தவமாய்த் தவமிருந்து நாம் சுயராஜ்யம் பெற்றதும், தரணி புகழ் எமது தலைவருக்கு என்று முழக்கிக்கொள்வதும், இதைத் தடுக்க முடியவில்லையே!-என்றெல்லாம், பாராளுமன்றத்தில் அமர்ந்திருந்த 'பாரத புத்ரர்'கள் எண்ணி ஏங்கி இருந்திருப்பார்கள். நாம், தலை நிமிர்ந்து நடந்தோம். பட்ட கஷ்டமத்தனையையும் மறந்தோம். இது போதும் போ!

'இந்தியர்' ஆகின்றனர்!! (2)

இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுச் சட்டசபைகளுக்குச் சென்று, எதை வாரிக் கட்டிக்கொள்ளப்போகிறார்கள்—என்று பலரும் கேட்டனர்; ஏளனம் செய்தனர்; பண்டிதரும் பிறரும் வீற்றிருக்கும் மாமன்றத்தில் நின்று, இந்தியா ஒரு நாடு அல்ல என்று கூறியாகிவிட்டதல்லவா! இந்த ஒரு நிகழ்ச்சி போதும், நமக்கு எழுச்சியூட்ட; என்று எண்ணி, மகிழ்ந்தோம், பெருமைப்பட்டோம், பாராட்டினோம், வாழ்த்தினோம்.

இன்று? அன்று அவ்வளவு அகமகிழ்ந்த நாம் இன்று, என்ன காண்கிறோம்?

திராவிடநாடு என்பது கற்பனை.

திராவிடநாடு என்பது கனவு.

இந்தியாவுடன் இணைந்து வாழலாம்.

வடநாடு நரகலோகமல்ல.

வடவர் யமகிங்கரருமல்ல.

என்று, இந்தியா ஒரு நாடு அல்ல என்று முழக்கமிட்டவரே, பேசிடக் காண்கிறோம். எந்தக் கஷ்டம் வந்தாலும் வரலாம், தாங்கிக்கொள்ளலாம் இது போன்ற ஒரு நெஞ்சுநோக வைத்திடும் கஷ்டம் மட்டும் எவருக்கும் வரக்கூடாதப்பா, என்று, பலரும் கூறிக் குமுறுகின்றனர்.

எங்கெங்கோ தேடினோம்! ஏதேதோ ஆதாரங்களைக் கண்டறிய அலைந்தோம்! என்னென்னவோ இனிப்பூட்டும் பேச்சுப் பேசிப் பார்த்தோம்! நெரித்தபுருவம் காட்டினோம்—கனலைக் கக்கினோம்! என்ன செய்தாலும், இந்தியா என்பதை, இந்திய அரசு என்பதை, இந்தியர் என்பதை ஏற்க மறுத்து என் இனம்! என் மொழி! என் நாடு! என்று பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்களே! அடக்கி அழிப்போம் என்றாலோ, அடக்கு முறை வீசவீச இவர்களின் எழுச்சி ஒன்றுக்குப் பத்தாகப் பெருகும்போல் தெரிகிறதே. கவனிக்காததுபோல இருந்துவிடுவோம், நமது அலட்சியத்தாலேயே சாகடித்துவிடுவோம் என்று நினைத்தாலோ, அவர்களின் கொள்கை, உரம்பெற்று வருகிறது, பரவிவருகிறது; என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லையே!—என்று பாரத அரசின் பாதுகாவலர் பதறிக்கிடந்தனர் — இன்று பல்லெலாம் வெளியே காட்டி, 'குபீர்' சிரிப்பு என்பார்களே அப்படிச் சிரிக்கிறார்கள்—"அட இழவே! இந்தச் சூட்சமம் தெரியாமல், இத்தனைகாலம் மெத்தக் கஷ்டப்பட்டு வந்தோமே, இடுப்பில் சாவிக்கொத்து இருப்பது தெரியாமல் எங்கே இருக்கிறது? எங்கே இருக்கிறது? என்று எல்லா இடமும் தேடிப்பார்த்து அலுத்துப்போனோமே! திராவிடர் என்று மார்தட்டிப் பேசிக்கொண்டு வருபவர்கள் முகாமிலேயே, திராவிடர் என்ற பேச்சை மறுக்க, உணர்ச்சியை அழிக்க திட்டத்தைத் தாக்க, அமைப்பை உடைக்க 'ஒருவர்' கிடைக்கிறாரே! நாம்தான், இதை முன்னதாக அறிந்துகொள்ளாது போனோம். மந்தமதி நமக்கு! இவ்வளவு சொந்தமுடன், வீராவேசமுடன், திராவிடநாடு, திராவிடர் என்றெல்லாம் பேசுகிறாரே, மற்றவர்களெல்லாம் மறந்துவிட்டாலும், இவர் இந்த இலட்சியத்தை மறக்கமாட்டார் போலிருக்கிறதே; மற்றவர்கள் மார்தட்டிப் பேசுகிறார்கள், இவரோ, நம் மண்டையில் அடித்தன்றோ ஏசுகிறார். மற்றவர்கள், வாதாடுகிறார்கள்; இவரோ போராடுகிறார்! மற்றவர்கள், மாண்பு மிக்கவரே! மரபு அறிந்தோரே! என்று நம்மிடம் கனிவாகப் பேசுகிறார்கள்; இவரோ, மரமண்டைகளே! மமதைமிக்கோரே! என்று அடித்துப் பேசுகிறாரே. திராவிடர், திராவிடநாடு, திராவிட அரசு என்பதை இவர் எக்காலத்திலும் விடமாட்டார்; எல்லோரும் ஓய்ந்தாலும் இவர் ஓயமாட்டார்; பலர் சாய்ந்தாலும், இவர் நிமிர்ந்து நிற்பார்! இவர் பேச்சிலே, இடியும் மின்னலும் இருக்கிறது! கண்களோ வீரத்தையும் உறுதியையும் உமிழ்கின்றன! புயலெனச் சுற்றுகிறார்—போர்க்குரல் எழுப்புகிறார்! அம்மட்டோ! மற்றவர்கள், திராவிடநாடு பெற வேண்டியதற்கான காரணங்களை விளக்குகிறார்கள்; இவரோ, காரணம்கூறும் கட்டம் தீர்ந்துவிட்டது; களம் புக வாரீர்!—என்று கட்டளை பிறப்பிக்கிறார். ஏதேது இன்னும் சில ஆண்டுகளில், மற்றவர்களின் மந்தத்தனத்தைப் போக்கி, மாபெரும் கிளர்ச்சி நடாத்தி, இரத்த ஆற்றிலே நீந்தியும், பிணமலைகளைத் தாண்டியுமேனும், திராவிடநாடு பெற்றுவிடுவார்போலிருக்கிறதே இந்த மாவீரன் — இத்தகைய வீரம் கொப்பளிக்கும், 'தலைவன்' தோன்றியானபிறகு, இனித் திராவிடத்தை அடக்கி ஆள எங்ஙனம் இயலும்—இந்த மாவீரர் போன்றார், மனம் தளருவதோ, கொண்ட கொள்கையை விட்டுவிடுவதோ, நடக்கக்கூடிய காரியமா! குதிரைக்குக் கொம்பு முளைத்தாலும், இவர் போன்றார், கொள்கையை மாற்றிக்கொள்வதேது! பொன்காட்டி மயக்க முடியுமா! பொறிபறக்கும் கண்ணினர், நாம் காட்டும் எதைக் கண்டுதான் மயக்கமுறப்போகிறார் — என்றெல்லாம் எண்ணிக்கிடந்தோம், ஏமாளிபோல; இதோ, ஒரே நொடியிலே, கோலத்தை மாற்றிக்கொண்டு, 'இந்தியர்' ஆகிக் காட்டுகிறார்; முழக்கத்தை மாற்றிக்கொண்டு முன்பு இருந்த இடத்தைத் தாக்குகிறார்; பொறிபறக்கிறது இப்போதும்; ஆனால் நம்மை நோக்கி அல்ல; திராவிடமாவது அரசாவது என்று கேட்கிறார்; எவனாக இருந்தாலும், என்னிடம் என்ன செய்ய இயலும், அறிவாயுதம்கொண்டு அழித்துவிடுவேன் என்று பேசுகிறார்! எவ்வளவு தித்திப்பாக இருக்கிறது, இவர் பேச்சு! இவர் இப்படிப் பேசவல்லவர் என்று அறிந்துகொள்ள முடியாமலே போயிற்றே நம்மால்! தூக்கிவைத்துக் கொண்டு ஆடினர், திராவிடத்தை; இப்போது, தூரவீசி எறிகிறார்!

திறமை என்றால் இஃதல்லவா, திறமை! நேர்மை நேர்மை என்று நோஞ்சான்கள் பேசுகின்றன! வீரம் என்றால், இப்படி இருக்கவேண்டும்.

"ஆமாம் அப்படித்தான்! இப்போது அப்படித்தான்! முன்பு, திராவிடம் என்று பேசினேனே என்று கேட்கிறீர்களா? ஆமாம், பேசினேன்—அப்போது—என் இஷ்டம்—இப்போது இப்படி! அதனால் என்ன? என் இஷ்டம்!!

அப்போது போலவே இப்போதும், என் பேச்சிலே வீரம் கொப்பளிக்கிறது அல்லவா? பிறகு என்ன? விழுந்து கும்பிடுங்கள்!! காணிக்கை செலுத்துங்கள். வேறென்ன, செய்யவேண்டியவர்கள், நீங்கள்! ஏன் மாறிவிட்டேன் என்கிறீர்களா—அது என் இஷ்டம்!!—

என்றெல்லவா, அடித்துப் பேசுகிறார். இவர் இப்படிப்பட்டவர் என்று அறிந்துகொள்ளாமல், எத்தனை காலத்தை வீணாக்கிவிட்டோம்! போனது போகட்டும்; இப்போது நமக்குப் பொற்காலம்! இதைக் தக்கவிதத்தில் பயன்படுத்திக்கொண்டு, திராவிடத்தைத் தீர்த்துக் கட்டிவிட வேண்டியதுதான் என்று, இந்தியப் பேரரசுக்குத் துணை நிற்போர், எண்ணித் திட்டமிட்டுப் பணியாற்றுகின்றனர்.

சங்கடமான இந்த நிலைமையை, ஒரு விடுதலை இயக்கம், எதிர்பார்க்கவேண்டியதும் அதற்குப் பிறகும், உறுதி தளராமல் பணியாற்றவேண்டியதும், தவிர்க்க முடியாத கட்டங்களாகிவிட்டன.

நம்முடன் இருந்தவர்களில் சிலர் மாறிவிடுவதால், நாம் கொண்ட கொள்கையின் மாண்பும், நமக்கு அக்கொள்கையிடம் ஏற்பட்டுள்ள உறுதியும், குறையுமென்று எதிர்பார்ப்பவர்கள், தங்கள் ஏமாளித்தனத்தை விரைவில் உணரப்போகிறார்கள்.

விடுதலை ஆர்வம்—எழுச்சி, எந்தத் தனி மனிதருடைய ஆற்றலையும் மட்டுமே நம்பி, அமைவதில்லை; அப்படித் தமக்கு ஒரு தனி ஆற்றல் இருப்பதாக எவரேனும் நம்பத் தொடங்கினால், இருக்கும் ஆற்றலும் கெட்டு வருகிறது என்றுதான் பொருள்படும். விடுதலை இயக்கம், எப்படி, மாயம், மந்திரத்தாலே நடைபெறுவது இல்லையோ, அதுபோன்றே, எந்த ஒரு தனிப்பட்டவருடைய அதிசயிக்கத்தக்க திறமையால் மட்டும் நடைபெறுவது இல்லை. கடல் நீரில் எப்படி உப்புத்தன்மை ஒருசேரக் கலந்து காணப்படுகிறதோ, காற்றிலே எங்ஙனம் இயங்கவைத்திடும் ஆற்றல், ஒருசேரக் கலந்து இருக்கிறதோ, அஃதேபோல, விடுதலை இயக்கம், அதிலே தங்களை ஒப்படைத்துவிட்டுள்ள அனைவருடைய கூட்டுச் சக்தி பரவி, ஒன்றுக் கலந்துபோயுள்ள நிலை பெற்றுவிடுகிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட கட்டத்தில், மருட்சி காரணமாகவோ, மயக்கம் காரணமாகவோ, எவரேனும், தம்மை, அந்த விடுதலை இயக்கத்தினின்றும் துண்டித்துக்கொள்கிறார்கள் என்றால், அவர்களோடு, அவர்களும் சேர்ந்து ஏற்படுத்தி வைத்த எழுச்சி, போய்விடாது! அவர்களைக் கேலி செய்தபடி, அவர்கள் ஆக்கித் தந்த எழுச்சி அவர்கள் விட்டுச் சென்ற இடத்திலே தான் இருக்கும்!! அவர்கள் தம்மோடு எடுத்துச் செல்லக்கூடியதெல்லாம், மனக்கசப்பு, அருவருப்பு, இவையேயன்றி, இயக்கத்தில் அவர்கள் ஊட்டிய எழுச்சி, தனியாகக் குறிப்பிட்டுக் கண்டுபிடித்துக் கூறப்பட, காட்டப்பட முடியாத முறையில், மற்றவர்கள் ஊட்டிய எழுச்சியுடன் கலந்துபோய் விடுகிறது; பிரித்துக் காட்டவோ, பெயர்த்தெடுத்துக்கொண்டு போய்விடவோ, முடிவதில்லை. வைரத்திலுள்ள ஒளியிலே, சில பகுதியை வேறாகப் பிரித்து எடுத்துச்செல்ல முடிகிறதா—பட்டை தீட்டி ஒளி ஏற்றியவன் வைரத்தை விட்டுவிட்டுச் செல்வானாகில், நான் பட்டை தீட்டியதால்கிடைத்த ஒளியை என்னுடன் எடுத்துச்செல்வேன் என்று கூறமுடியும். அதுபோலத்தான், கூட்டு முயற்சியின் விளைவாக ஏற்பட்டுவிடும் எழுச்சியிலிருந்து, எந்த ஒரு அளவையும், எவரும், தனியாக்கி, எடுத்துச் செல்லமுடியாது. உடை, உணவு, பணம், இடம், பழங்கலம், பழைய ஏடு, இப்படிப்பட்டவைகளை எடுத்துச் செல்லலாம்; எழுச்சியை எடுத்துச் சென்றிட முடியாது. எடுத்துச் செல்ல முடியாவிட்டால் என்ன? உடைத்து அழிக்கலாமல்லவா, என்று கேட்கத் தோன்றும்—கோபத்தின் விளைவாக. ஆனால் கோபம் குறைந்து, அல்லது பலனற்றுப்போன நிலை பிறந்து, எண்ணிப் பார்க்கும்போது, அதுவும் நடவாது என்பது விளங்கும். ஏனெனில், எத்துணை ஆற்றலும் பக்கபலமும் தமக்கு இருப்பதாக எண்ணிக் கணக்கிட்டாலும், அது, ஒரு கூட்டு முயற்சியின் விளைவாக உள்ள ஒரு இயக்கத்தின் எழுச்சியை அழித்திடத்தக்க ஆற்றல் ஆகிவிடாது.

தோகையைத் தனியே எடுத்து, வான்கோழியுடன் இணைத்துவிடுவதால், மயிலாட்டத்தைவிட அழகானதாக இருந்துவிடாது.

காளையின் கொம்பு ஒடிந்துவிடக்கூடும்—ஒடித்துவிடவும் கூடும்—ஆயின், அந்தக் கொம்பு, காளையை வீழ்த்திடவா முடியும்—அதன் காலில் பட்டு, சிதறுண்டு போய்விடக்கூடும்.

மொத்தத்திலிருந்து விடுபட்ட—அல்லது வேறாகிவிட்ட—அல்லது விலகிய—அல்லது பிரிந்த, ஒரு பகுதி, மொத்தத்தை அல்லது மிச்சத்தைவிடப் பெரியதாகவோ, வலிவு மிக்கதாகவோ, வீழ்த்தவல்லதாகவோ, ஆகிவிட இயலாது என்பது இயற்கை நியதி.

ஆனால், அந்த ஆசை எழாமலிருக்காது; அது அரிப்பு அளவு ஏற்படத்தான் செய்யும்.

நாமின்றி என்ன செய்ய இயலும் என்ற எண்ணம், நம்மால்தான் எல்லாம் என்ற எண்ணத்திலிருந்து பிறக்கிறது. பிறகோ, நாமில்லாதபோது, எதுதான் இயங்கும் என்று தோன்றும், பிறகு, நாமின்றியும் ஒன்று இயங்குவதா, அதை நாம் விட்டு வைப்பதா என்று தோன்றும், பிறகு, இயங்குவதை ஒழித்தாகவேண்டும் என்ற அரிப்பு ஏற்படும், அது இயலாது என்ற ஐயப்பாடு குறுக்கிடும்; குறுக்கிட்டதும், நாம் மட்டும் போதாது, ஒத்த கருத்துடைய மற்றவர்களின் துணையை நாடவேண்டும் என்று எண்ணம் பிறக்கும், அது வளர்ந்திடின், வேறோர் 'மொத்தம்' ஏற்படும்; ஏற்பட்டதும், அந்த மொத்தத்தில் நம் நிலை என்ன. பங்கு என்ன, என்ற எண்ணம் எழும்! எழுந்ததும், பழைய கதையேதான்; **நம்மால் — நம்மாலேதான் — நம்மால் மட்டும்தான்—நாமின்றி என்ன ஆகும்—நாம் நாமாகி விடுவோம்**—என்ற இந்தக் கட்டங்கள், வடிவமெடுக்கும்—திரும்பவும் திருப்புகழ், காவடிச் சிந்து பாடுவது கூடாது என்று ஆரம்பித்து, நொண்டிச் சிந்து, பரணி இலாவணி இவைகளில் புகுந்து, பிறகு, அறம்பாடி அழித்தொழிப்போம் என்று முழக்கமிடும் கட்டம் தோன்றும். இதற்கு விதிவிலக்கு இல்லை என்பதை உணரச் சிறிது காலம் பிடிக்கலாமே தவிர, இந்தப் பேருண்மையிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ளமட்டும் முடியாது.

மொத்தத்திலே, தன்னைக் கலந்துவிடச் செய்து கொள்ள இயலாதாருக்கு இதுதான், எப்போதும் நிலையாகிப் போகும்.

கடலிலே கலக்கும் ஆறுகள்போலத் தனித் தனியாக ஏற்படும் அறிவாற்றல், எழுச்சி பொங்கிடும் நிலை பெற்று, ஒரு இயக்கத்திலே வந்தடைகிறது; வந்தடைந்த பிறகு, இந்த எழுச்சியிலே, இதிலிருந்து இது வரை, இந்த அளவு வரையில், என்னுடையது, விருப்பம் இல்லையேல், அதனை நான் திரும்ப எடுத்துச் சென்று விடுவேன்—அம்மட்டோ! அந்த எழுச்சியைக்கொண்டு எழுச்சியின் இருப்பிடமாகியுள்ள இயக்கத்தையே அழிப்பேன், என்று எண்ணுவது, தோழர் மதியழகன் குறிப்பிடுவதுபோல, ஏமாற்றத்தின் விளைவு; எரிச்சலால் ஏற்படுவது; அஃதன்றி அது வீரமுமாகாது, அறிவுடைமையுமல்ல; பலனும் தராது!! கடலிற் கலந்த காவிரி கோபித்துக்கொண்டு, கடலிற்றான் கலந்திட்ட அளவு நீரைத் திருப்பப்பெற்றுக்கொண்டு, வேறிடம் செல்வதுண்டோ? முடியாதே! அதேதான், ஒரு இயக்கத்திற்கு. தமது பங்கினைச் செலுத்தியவர்கள், விலகிச் செல்லும்போது, அது தம்முடனேயே எடுத்துச் சென்றுவிடத் தக்கது என்று எண்ணுவதும் — அந்த இயக்கத்தின் எழிலுக்கும் ஏற்றத்துக்கும், வலிவுக்கும் தாம் தந்தது மட்டும் அல்ல காரணம், கணக்குப் பார்க்காத, பலர் அளித்துள்ளனர், கூட்டு முயற்சியின் வடிவம் அது, என்பது அறியாமல் எந்த இயக்கத்துக்கு நான் ஏற்றம் அளித்தேனோ, அதனை நானே அழித்துவிட்டு மறுவேலை பார்க்கிறேன் என்று முழக்கமிடுவதும் பேதைமை—கோபத்தால் விளைவது.

அந்தக் கோபம் குடிகொண்டிருக்கும்போது, தம்பி! வேறு எந்த எண்ணமும், கிட்டே நெருங்கப் பயப்படும். பாசம் என்பது பொருளற்றதாகத் தோன்றும்! நேசம் என்பது சிலந்திக்கூடுக்குச் சமம் என்று பேசச் சொல்லும். ஒட்டு என்ன? உறவு என்ன? என்று கேட்கத் தோன்றும். தழதழத்த குரல் இராது; தீ மிதித்த நிலையினர் போலாவர். முன்பு அறிவு இருந்ததாகக் கருதிய இடம், மூடர்களின் முகாமாகத் தோன்றும். இதிலே ஆச்சரியப்பட என்ன இருக்கிறது! ஆத்திரப்படுவது, அறிவுள்ளோர் செயலாகுமா, தம்பி.

“பெண்ணா இவள்! எலும்புக் கூடு!”—என்றானும் ஒருவன், தன் நண்பனிடம், ஒருவளைப்பார்த்து. முதுகில் ஒரு அறை கொடுத்து அந்த நண்பன், “முட்டாளே! எலுமபுக்கூடு என்று சொல்லாதே; பூங்கொடி என்று சொல்! அவள் அப்பனுக்கு போன மாதம், அத்தையின் சொத்து ஐந்து இலட்சம் கிடைத்திருக்கிறது” என்றானும்.

அதுபோலத்தம்பி! நிலைமைக்கு ஏற்றபடி பேசுகிறார்கள் என்பது புரியவில்லையா, உனக்கு, புரியும் போது, கோபம் ஏன் பிறக்கவேண்டும். உன் அலட்சியப் புன்னகையன்றி, அதற்குத் தக்க பதில் வேறு எதுவும் இல்லையே!! ஏன், சிலருக்கு, இன்னமும் இது தெரியவில்லை என்றுதான் நான் ஏக்கப்படுகிறேன். அந்த ஏக்கத்தின் காரணமாக, நான் செய்துவரும் இயக்கத் தொண்டுகூடக் குந்தகப்படுகிறது என்பதையும் கூறித்தான் ஆகவேண்டும். இதை மறவாதே, தம்பி! என்னைச் சிலர் ஏசுவதால், எனக்கும் சரி, இயக்கத்துக்கும் சரி, ஒரு துளியும் கெடுதல் ஏற்படாது. அவர்கள் பாடிச் சென்ற ‘போற்றித் திருஅகவல்’ அவ்வளவு இருக்கிறது, கைவசம்!! அப்படிப் பாடினவர்கள், இப்போது இப்படி!! —சரி! அதனால் என்ன? மனித சுபாவம் எத்துணை விசித்திரமானது என்பதை அறிந்துகொள்ளும் அரிய வாய்ப்பு இவைகளெல்லாம். வேறென்ன!!

தம்பி! உனக்கு என்னிடம் உள்ளன்பு இருக்கிறது, உணருகிறேன்; என் உயிருக்கு அஃதன்றி வேறு ஊதியம் இல்லை; என் வாழ்க்கைக்கு அதனினும் வலிவான ஊன்றுகோல் இல்லை. உனக்கு உள்ளன்பு நிரம்ப இருக்கிறதே தவிர, இன்று என்னைச் சில சுடுசொல் கூறுகிறார்களே, அவர்களைப்போல, ‘புகழ்ந்திட’த் தெரியுமா!! உன் உள்ளன்பு, என்னைக் கண்டதும், உன் அகத்தையும் முகத்தையும் மலரச்செய்திடும். நான் காணும் காட்சிகளிலேயே, என்னைக் களிப்பில் ஆழ்த்தும் காட்சி அது; அண்ணா! என்கிறாய் தழதழத்த குரலில், — அதனைவிட இனிய இசை வேறு எனக்கு இல்லை; வேண்டேன்; அது சரி; ஆனால், புகழுரைபேச, உன்னால் முடியுமா? இன்று ஏசும் அவர்கள் முன்பு பேசியதுபோல. ஒருக்காலும் பேசமுடியாது. வார்த்தைகளைப் பொறுக்கி எடுத்து, வர்ணஜாலங்களிட்டுக் கோர்த்து, கைவண்ணம் தெரியத் தயாரிக்க வேண்டுமே, அப்படிப்பட்ட புகழாரங்களை! உள்ளன்பு கொண்ட உன்னால் முடியாதே, அதுபோல; அது சொல்லன்பு கொண்டவர்களால் மட்டுமே முடியும் என்பது அவர்களின் இப்போதைய போக்கினால் விளக்கமாகத் தெரிகிறது. உனக்கு இதயம் வேலை செய்யும் அளவு நேர்த்தியாக உதடு வேலைசெய்வதில்லை; அதற்குத் தனித்திறமை வேண்டுமே; நீ, என் தம்பிதானே—எங்கிருந்து உனக்கு அந்தத்திறமை வந்துவிடும்!

> சாதாரணமாகவே, காஞ்சிபுரத்திலே நடைபெறுகின்ற பொதுக்கூட்டங்கள் என்றாலே எங்களுக்கெல்லாம், எப்படி வைதிகர்களுக்கு வெள்ளிக்கிழமை கோயிலுக்குப் போகும் பொழுது ஒரு புனிதமான காரியத்தைச் செய்கிறோம் என்ற எண்ணமிருக்குமோ அதேபோலக், காஞ்சிபுரத்துக் கூட்டத்திலே பேசுவது என்றால், ஏதோ எங்களுடைய வாழ்நாளில் நாங்கள் செய்கின்ற புனிதமான கடமை என்று கருதுவது வாடிக்கை. அது தவிர, இன்றையதினம், நம்முடைய அண்ணா அவர்களை ஆதரித்து நடைபெறுகின்ற தேர்தல் பிரச்சாரக் கூட்டத்திலே கலந்துகொள்கிறோம் என்றால் வைதிகர்களுக்கு எப்படி 12-ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை மாமாங்கத்தீர்த்தத்தில் குளிப்பதில் ஒரு வெறி இருக்கிறதோ, அதைப்போல், எங்களுடைய வாழ்நாளிலே இது ஒரு தடவை கிடைக்குமோ அல்லது இரண்டு தடவை கிடைக்குமோ, என்று எண்ணக்கூடிய வகையிலே இதைப் பெரிய காரியமாகக் கருதிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

எப்படித் தம்பி! புகழாரம்! எத்துணை பளபளப்பு, பார்த்தனையா!! காஞ்சிபுரமே ஒரு திருத்தலம்!! அங்கு வந்து பேசுவதே ஒரு புனித காரியம்!!

உன்னாலே முடியுமா இப்படிப்பேச.

உனக்கு உன்ன தெரிகிறது—அண்ணா வாழ்க! அண்ணா வாழ்க! என்று சொலலத்தெரிகிறது. இப்

போது படித்தனையே, அதுபோன்ற சொல்லடுக்கு முடியுமா, உன்னால்!! திருத்தலம்—புனிதகாரியம்—மாமாங்கம்—ஏ! அப்பா! ஒரு நாலுவரிகளிலே, எத்துணை புகழ் உரைகள்!!

அண்ணா! இதுதான் பூஜா மனோபாவம்—கூடாது—கெடுதல்— என்று கூறுகிறார்கள் என்கிறாய்.

ஆமாம்! தம்பி! எனக்கும் புரிகிறது. இப்படிப்பட்ட பூஜா மனோபாவம், எத்துணை போலி என்பதும்—இத்துணை பூஜா மனோபாவம் காட்டுவோர், எவ்வளவு வேகமாக மாறிவிடுவார்கள் என்பதும்—புகழ்பாடிய வாயே, வேறோர் வேளை பகைபொழியும் என்பதும் புரிகிறது, நான் அன்று இல்லை, அதைக் கேட்க. இதுவரை உனக்கும் சொன்னதில்லை. இன்று சொல்ல நேரிட்டது.

தம்பி! காஞ்சிபுரத்தைத் திருத்தலமாகவும், அங்கு வந்து பேசுவதைப் புனித காரியமென்றும், சொன்னது, யார் தெரியுமோ? இந்த அண்ணாத்துரைக்கு அரசியலே தெரியாது—என்று இன்று பேசும், தோழர் சம்பத் அவர்களேதான். நான் இல்லாத அன்று, காஞ்சிபுரம் வந்து, தேர்தல் பிரச்சாரம் செய்து, இந்த திருத்தாண்டகம் பாடிச் சென்றார்—17—2—57ல்.

அவர் இன்று என்னைப்பற்றி நாலு கடுமையான வார்த்தைகளைச் சொன்னால், கோபம் கொள்ளலாமா—அவர் அன்று சொன்னவற்றை எண்ணி மகிழக் கூடாதா!

கொடுத்த கைதான், இன்று இல்லை, கொடுக்கவில்லை — என்று எண்ணிக்கொள்வதுபோல, அண்ணாவை அகமகிழ்ச்சியுடன் பாராட்டியவர்தான்—அன்பு இருந்தபோது—இன்று அன்பு இல்லை, ஆகவே புகழவில்லை, அதனால் என்ன, என்றுதானே எண்ணிக் கொள்ளவேண்டும்.

ஒளி தரும் விளக்குக்கூட—எண்ணெய் இல்லாத போது, இருளுக்குத் துணை நிற்கிறது.

மேலும், தம்பி! என்னைப் புகழ்ந்துரைப்பதை நிறுத்திக்கொண்டு, இகழ்வாகப் பேசுவதால், மொத்தத்திலே நஷ்டம் இல்லை என்பது புரியவேண்டுமே உனக்கு. என்னைப் புகழ்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்ததால், அவர், பாவம், புகழவேண்டிய எத்தனையோ, 'தலைவர்களை'ப் புகழ இயலாது போயிற்று. 'யான் பெற்ற இன்பம்' அவர்களுக்கு இப்போது. அவர்களுக்கும் கிடைக்கட்டுமே அந்த மகிழ்ச்சி. காலமெல்லாம், எனக்கேதானா!! மற்றவர்களுக்கும் கிட்டட்டும்!!

என்னை அவர்கள் பாராட்டுவதைப் பெற்றுக் கொண்டே இருந்தால், நான் பெரிய கடனாளி அல்லவா ஆகிவிடுகிறேன். இப்போது எனக்கு ஒருவகை ஆறுதல். அவர்கள் தூற்றுவதைப் பொறுத்துக்கொள்வதை, நான் பட்ட கடனைத் திருப்பிக் கொடுத்திடும் வாய்ப்பாகவே கருதி மன அமைதி பெறுகிறேன்.

தம்பி! எனக்காகத் தேர்தல் பிரசாரம் செய்யும் வாய்ப்பு, ஒரு தடவை கிடைக்குமோ, இரண்டு தடவை கிடைக்குமோ, என்று பேசினார். ஒரே தடவைதான்! நான் மேலும் அவருக்குக் 'கடன்காரன்' ஆகவேண்டிய நிலை இல்லை. மனதுக்கு அது ஒருவிதமான ஆறுதல் எனக்கு.

ஆனால், தம்பி! நம்முன் உள்ள பிரச்சினை, புகழ் பாடத் தோன்றுவது எப்போது, இகழத் தோன்றுவது எப்போது, எதனால், என்ற இது அல்ல.

நம்மை அவர்கள் புகழ்ந்த கதை இருக்கட்டும்—இப்போது தூற்றும் படலமும் கிடக்கட்டும்—திராவிட நாடு எனும் இலட்சியத்தை அவர்கள் புகழ்ந்தார்கள் முன்பு; இப்போது இகழ்கிறார்கள்; முன்பு முழு மூச்சாக ஆதரித்தார்கள்; இப்போது, வேகமாகத் தாக்குகிறார்கள். நான்கூடக் கெட்டுவிட்டேன் என்று வாதத்துக்காக வைத்துக்கொள்வோம்; பழகப் பழகப் பாலே புளிக்குமாம்—நான் எம்மாத்திரம் — என்னைப் பிடிக்கவில்லை என்று கூறிவிடட்டும்—ஆனால் அந்த இலட்சியம், என்ன குற்றம் இழைத்தது!! ஏன் அதனை இகழவேண்டும்—எதிர்க்கவேண்டும் — என் மனதை வாட்டுவது அதுதான், தம்பி! மற்றது அல்ல.

அந்த வாட்டத்தை எப்படிப் போக்கிக்கொள்வது?

ஏன்! அவர் மாறிவிட்டதுபோல, நாமும் மனதை மாற்றிக்கொள்வது—என்று சிலர், கருதிவிட்டார்கள்.

ஆனால் நண்பர் புஞ்சைப் புளியம்பட்டிச் சாமிநாதன் அவர்கள் ஒரு கூட்டத்திலே பேசியதுபோல—கோபி என்று நினைவு — "புத்தர் பொதிய மரத்தடி அமர்ந்து ஞானம் பெற்றார் என்கிறார்கள் — அதுபோல என் நண்பர், எப்படி இந்தத் திடீர் ஞானோதயம் பெற்றாரோ தெரியவில்லை" — என்று அல்லவா, கூறத் தோன்றுகிறது.

இதுவரை காணாதது என்ன கண்டுவிட்டார்கள்; கேட்காதது என்ன கேட்டுவிட்டார்கள்; கிடைக்காத விளக்கம் என்ன அதிசயமாகக் கிடைத்துவிட்டது, திடீரெனத் திராவிட நாடு வேண்டாம் என்று கூற. திராவிட இயக்கவரலாறு வெளியிட்டுவிழாவன்றுகூடக், 'திராவிடராக'க் காட்சி தந்து, 'திராவிட நாடு' இலட்சிய முழக்கம் செய்துவிட்டு, எண்ணி, பத்து நாட்கள் ஆனதுமா, திராவிட நாடு பகற் கனவு ஆகிவிடுவது!!

திராவிட நாடு கூடாது என்பதற்கு, இதற்கு முன்பு எவரெவரோ, எடுத்துச் சொன்ன காரணங்களால், இவர் மனதை மாற்றமுடியவில்லை; அவைகளுக்கெல்லாம் சுடச் சுடப் பதிலளித்தார்; இன்று, அந்தக் காரணங்களைவிட, வலிவான, மனதை ஈர்க்கத்தக்க, மகத்தான, காரணம் கிடைத்ததா? என்ன அது? எவர் தந்த போதனை? விளக்கம் கிடைத்ததா!!

அப்போது நான் பேசி வந்ததெல்லாம்
பொய்—புரட்டு — போலி! என்று பேசிவிட்
டால், பிரச்சினை தீர்ந்துவிட்டதா!!

நாற்பது நாளும் நான் கொடுத்து வந்தது சூரணமல்ல, செங்கல்தூள்! மன்னித்துக்கொள். இப்போதுதான், உண்மையான மருந்து தருகிறேன் பெற்றுக் கொள்—என்று மருத்துவன் கூறி, ஒரு பொட்டலம் கொடுக்கிறார் — பிரித்துப் பார்த்தால், கருநிறத்தூள் இருக்கிறது என்று வைத்துக்கொள்—எந்த மருத்துவனும் அப்படிச் செய்யமாட்டான்; மக்களை எப்படி

வேண்டுமானாலும் ஆட்டிப் படைக்கலாம் என்ற எண்ணம் கொண்ட சிலதலைவர்கள் மட்டுமே அப்படிச் செய்வர்—பொட்டலம் பெறுபவர், மருத்துவருக்கு நன்றி கூறிப் புதிய மருந்தையா சாப்பிடுவார்—முன்பு கொடுத்ததை இத்தனை நாள் கழித்துச் செங்கற்தூள் என்கிறார், துணிந்து; இப்படிப்பட்டவர், இப்போது கொடுப்பது மட்டும் மருந்துதான் என்று எப்படி நம்புவது, இது கரித்தூளோ, என்னவோ என்றுதானே எண்ணுவார்கள். அதுபோல்தான் இந்தப் போக்கும். எந்தப் போக்கையும் நம்பி வர நாலு பேர் கிடைப்பார்கள் என்பது தவிர, வேறு என்ன காரணம் இருக்கமுடியும் இந்தக் கோலம் கொள்ள.

தம்பி! திராவிட நாடு விஷயமாக, என்னிடம் பேசியவர்கள் பலர்; வாதாடியவர்களும் உண்டு; விளக்கம் கூறி என்னைத் தம் வழி இழுத்துச் செல்ல முயன்றவர்களும் சிலர் உண்டு.

அவர்கள் காட்டிய காரணங்களைவிட, இனி ஒருவரும் எந்தக் காரணத்தையும் காட்டமுடியாது. அப்போது மாறுத மனம்—இப்போது மாறும் என்று எண்ணுவதோ, மாறுவிட்டால், மனம்போன போக்கிலே ஏசுவோம் என்று தூற்றித் திரிவதும், எதைக் காட்டுகிறது என்றால், அவர்கள் என்னையும் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளவில்லை, பிரச்சினையையும் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளவில்லை, என்பதைத்தான்.

வினோபா:- உங்கள் கழகத்தின் நோக்கம்?

நான்:- நாங்கள் திராவிடநாடு கேட்கிறோம்; அறிவீர்களே.

வினோபா:- உங்கள் கழகத்தில் யார் வேண்டுமானாலும் சேரலாமல்லவா—உதாரணமாக, நான் சேரவிரும்பினால்......?

நான்:- நாங்கள் 'திராவிடநாடு' சம்பந்தமாகத்தான், கழகம் அமைத்திருக்கிறோம். அகில இந்தியக்கட்சி அல்லவே. எனவே இயல்பாகவே, திராவிட நாட்டிலுள்ளோர்தான் உறுப்பினராகச் சேர விரும்புவர்.

வினோபா:- திராவிடநாடு என்றால் தனி நாடாகவேவா?

நான்:- ஆமாம். தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் ஆகிய நான்கு மொழிவழி அரசுகள் அமைத்து பிறகு அவைகளின் கூட்டாட்சியாகத் திராவிட நாடு ஏற்படுத்துவது.

வினோபா:- மத்தியசர்க்காருக்கு என்ன அதிகாரம்?

நான்:- மத்திய சர்க்காரின் கீழ் இருக்கும் நிலைமையே எழாது. தேவைப்படும்போது வெளிநாட்டு விவகாரம் குறித்துக் கலந்துபேசலாம், கூடிப் பணியாற்றலாம்.

வினோபா:- அப்படி என்றால், தனிநாடு. அதாவது தனி அரசு—சிலோன்போல.

நான்:- ஆமாம்.

வினோபா:- பாகிஸ்தான்போல் ஆகிவிடும்

நான்:- நியாயமான கோரிக்கை மறுக்கப்பட்டால், பாகிஸ்தான்போல்தான் ஆகிவிடும்.

வினோபா:- தனி நாடு என்றால் தனிப் பட்டாளம்கூட இருக்கும்.

நான்:- ஆமாம். தனிப்படை இருக்கும்.

வினோபா:- தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் எல்லாம் ஒன்றாக இருக்குமா?

நான்;- எங்களுக்கு நம்பிக்கை உண்டு — ஏனெனில் நாலு மொழிகளும் ஒரே மூலம்கொண்டவை.

வினோபா:- நான் நாலுமாதம் ஆந்திரத்தில் சுற்றுப்பயணம் செய்திருக்கிறேன். ஆந்திரர்கள் தமிழர்களுடன் ஒன்று கூடி அரசு அமைக்கும் எண்ணம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

நான்:- இப்போதைக்கு அவ்விதமான எண்ணம் அங்கு இருக்கலாம். தாங்கள் ஆந்திரம் சென்ற சமயம், ஆந்திரர்கள் தமிழருடன் ஒரே அரசில் இருந்ததால் தங்கள் வளர்ச்சி தடைப்பட்டது என்று எண்ணிக் கசப்பு அடைந்திருக்கும் நேரமாக இருந்தது. தனியாகிவிட்டார்கள். இப்போது அவர்களுக்கும் மத்திய சர்க்காருக்கும்தான் தொடர்பு. இப்போதும் தங்களுக்கு வளர்ச்சி இல்லை என்றால், அதற்குக் காரணம் தமிழர் அல்ல, மத்தியசர்க்கார்தான் என்று அறிந்துகொள்வார்கள். இப்போதே மைசூர், கேரளம், ஆந்திரம் ஆகிய பகுதிகளில், 5-ந்தாண்டுத் திட்டங்களில், சரியான முறையில் தமக்குக் கிடைக்கவேண்டியது கிடைக்கவில்லை என்று எண்ணுகிறார்கள்.

வினோபா:- மத்திய சர்க்கார் அநீதியாக நடப்பதால் தானே பிரிந்துபோக விரும்புகிறீர்கள்? நீதியாக நடந்துகொண்டால்?

நான்:- அப்படிப் பார்ப்பதைவிட இதுபோல் எண்ணக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். மத்திய சர்க்கார் அநீதியாக நடப்பதால் கசப்படைகிறோம் என்று கூறுவதைவிட, மத்தியசர்க்கார் என்று ஒன்று இருந்தால் அநீதிதான்நடக்கும் என்று கொள்ளவேண்டுகிறேன். மேலும் நீதியாக நடக்கக்கூடிய கடைசித் தலைமுறையே இப்போது வடநாட்டில் உள்ளது, என்று நினைக்கிறோம். இனிவரக்கூடிய தலைமுறையில் அதிக அநீதிதான் இருக்கும்.

தம்பி! நிலக்கொடைக்காக இங்கு வந்திருந்த வினோபா அவர்களிடம் ஐந்தாண்டுகளுக்கு முன்பு, நடைபெற்ற உரையாடலில், நான் திட்டவட்டமாகத் திராவிடநாடு குறித்துக் கூறியிருப்பதை நினைவுபடுத்துவது, இப்போது யாரோ சிலர் அதைப்பற்றித் திரித்துக் கூறுகிறார்கள் என்பதற்கு விளக்கம் தர அல்ல—என் அறிவு, அன்பு, நெறி முதலிய எல்லாவற்றிலுமே சந்தேகமும் அருவருப்பும் வெறுப்பும் கொண்டுவிட்ட அவர்கள் எதையும் பேசுவார்கள்.

சாந்தம் தவழும் முகம் என்னை ஈர்த்தது; பணியிலே தூய்மை இருந்தது கண்டு நான் மகிழ்ச்சி அடைந்தேன்; அவர் உரையிலே கனிவு இருந்தது; நெடுங்காலம் பழகியவர்போல என்னிடம் அவர் பேசிய போக்கு அவருடைய பெருங்குணத்தைக் காட்டிற்று; நான் வினோபா அவர்களிடம் பெருமதிப்புக்கொண்டேன்;

ஆனல், திராவிடநாடு பிரச்சினையில், எனக்கிருந்த ஆழ்ந்த நம்பிக்கையும் ஆர்வமும், குறையவில்லை; வினேபாவின் பேச்சு, கேள்வி, இவை, எனக்கு திராவிட நாடு பிரச்சினை சம்பந்தமாக எந்தவிதமான ஐயப்பாட்டினையும் புகுத்தவில்லை. என் நம்பிக்கையையும் ஆர்வத்தையும், அவர் உணர்ந்துகொண்டார். கள்ளமில்லா உள்ளம் என்றுகூடக் கூறினர்.

நான், அவருடன் பேசிவிட்டு வந்ததை வைத்துக் கொண்டு, காங்கிரஸ் ஏடுகள், வினேபா, 'திராவிடநாடு' திட்டத்தை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்று எழுதின. அப்போது நான், திராவிடநாடு இதழில் வெளியிட்ட விளக்க அறிக்கையை இங்கு வெளியிடுவது பொருத்தமானது என்பதால், தருகிறேன்.

"திராவிட நாடு' திட்டம் குறித்து வினேபா ஆவலுடன் பல தகவல்கள் கேட்டதும், நான் அவருடன் அது குறித்து உரையாடியதும் அனைவரும் அறிவர்.

சிறிய நாடுகள் பெரிய நாடுகளுக்கு இரையாகி விடாதா?—என்று என்னை வினேபா கேட்டது தவிர, வேறு எதிர்ப்புக்கான காரணம் ஏதும் பேசவில்லை; அவர் கேட்ட அந்தக் கேள்விக்கும் நான் பதில் அளித்தேன்.

சுதந்திரத் திராவிட நாடு கூடாது—என்று, வினேபா கூறுவதாகப் பத்திரிகைச் செய்தி கூறுகிறது.

ஆனல் ஆந்திரம், தமிழகம் போன்ற மாநிலங்களுககு முழு மாகாண சுயாட்சி அளித்திடவேண்டும் என்றும், அதனை டில்லி தர இசையும் என்றும் வினேபா கூறியதாகச் செய்தி காணப்படுகிறது.

இயல்பாகவே நான் அவரிடம் பேசிவிட்டு வந்ததால்—வினேபா திராவிடத் தனி நாட்டுக்கு ஆதரவு காட்டுகிருரோ என்ற சந்தேகமும் அச்சமும் காங்கிரஸ் வட்டாரத்திலே எழுந்திருக்கக்கூடும்,

அதைப் போக்கவேண்டி வினேபா, இந்தச் செய்தியைக் கூறியிருந்திருக்கக்கூடும்.

சிறிதளவு பேசியதன் மூலம் திராவிட நாடு பிரச்சினையை வினேபா ஆதரிக்கும்படி செய்துவிட என்னல் மட்டுமல்ல, யாராலும் ஆகாது.

எனவே வினேபா, திராவிடத் தனிநாடு கோரிக்கையை ஆதரிக்கவில்லை என்ற செய்தி எனக்கு அதிர்ச்சியையோ. ஏமாற்றத்தையோ அளிக்கவில்லை.

எனினும் சிறு நாடு காரணம் காட்டிப் பிரச்சினையை எதிர்ப்பதானல், இதனினும் சிறு நாடுகள் பன்னெடுங் காலமாகச் சுதந்திர நாடுகளாகப் பாங்குடன் வாழ்ந்து வருவதைக் காட்டுவதுடன், சிறு நாடு என்று திராவிடநாடு கருதப்படத்தக்க அளவினதல்ல என்பயையும் எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

ஆந்திரம், கேரளம், தமிழகம், கருநாடகம் என்னும் நான்கு மொழிவழி அரசுகளும் கூட்டாட்சித் திட்டமான திராவிட நாடு அமைத்துக்கொண்டு, வடநாட்டு ஏகாதிபத்தியப் பிடியிலிருந்து விடுபடவேண்டும் என்பதுதான் நமது திட்டம்.

இந்தக் கூட்டாட்சி. சிறியதுமல்ல, 'தன்னுட்சிக்கு ஏற்ற தகுதி படைத்ததல்ல' என்றும் எவரும் கூறிவிட முடியாது.

போர்ச்சுகலும் ஸ்பெயினும், பிரான்சும் ஜெர்மனியும், சுவிட்சர்லாந்தும்பெல்ஜியமும், நார்வேயும்ஸ்வீடனும், கிரீசும் இத்தாலியும், அல்பேனியாவும், இஸ்ரேலும். தனி நாடுகள்—திராவிட நாடு இவைகளைக் காட்டிலும் பெரிய அளவு.

தமிழகத்தின் அளவுகூட இல்லாத நாடுகள் பல, தனிக்கொடி பறக்கவிட்டுத் தன்னுட்சி நடத்தித்தான் வருகின்றன,

இந்தியப் பேரரசின் பிடியிலிருக்கும் தமிழகம் தத்தளிக்கிறது பல்வேறு வழிகளில்; ஆனல், தனி நாடாக உள்ள பல சிறு நாடுகள், சீருடன்—சிறப்புடன் வாழ்ந்து வருகின்றன.

போர் நடத்தியேனும் 'சுதந்திரம்' பெறவேண்டும் என்று துணிந்து இறங்கியுள்ள அல்ஜீரியா, திராவிட நாட்டைவிட அளவிலும் சிறியதுதான்—வளத்திலும் அவ்விதமே.

எனவே, திராவிட நாடு சிறிய நாடு என்று கூறுவதில் பொருள் இல்லை; சிறிய நாடுகள் சுதந்திர நாடுகளாக இருக்கவே கூடாது என்று எந்த அரசியல் 'தர்மமும்' கட்டளையிடவுமில்லை; வரலாறும், சிறு நாடுகள் அழிந்து போகும் என்பதை எடுத்துக்காட்டும் பாட புத்தகமாகவும் இல்லை.

என்னுடன் பேசியதால். திராவிட நாடு பிரச்சினைக்கு வினேபா ஆதரவு அளித்துவிட்டிருக்கக்கூடும் என்று எண்ணி, ஏக்கமுற்ற காங்கிரஸ்காரர்கள். வினேபாவின் கருத்து கண்டு மகிழ்வர்; அவர்களுக்கு அது ஒரு இனிப்புப் பண்டம். நான் ஆதரவு கிடைத்திடும் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை; எனவே, ஏமாற்றமுமடையவில்லை.

ஆதரவு—அல்லது எதிர்ப்புக் காட்டும் அளவுக்கு. பிரச்சினையை அலசிப் பார்த்துப் பேச, அந்தச் சந்திப்பு போதுமானதாகவும் அமையவில்லை,

பிரச்சினைபற்றிப் பல விஷயங்களைத் தெரிந்து கொள்ள வினேபா ஆர்வம் கொண்டிருக்கிருர் என்பது எனக்குப் புரிந்தது: பிரச்சினையில் நான் ஆர்வம் கொண்டிருக்கிறேன்—ஆழ்ந்த நம்பிக்கை கொண்டிருக்கிறேன் என்பதை அவர் அறிந்துகொண்டிருப்பார் என்று நம்புகிறேன்."

நல்லவர் — மதிக்கத்தக்கவர் என்ற வரிசையினரான வினேபாவினலேயே, எனக்குத் திராவிடநாடு குறித்து இருக்கும் நம்பிக்கையைக் குறைத்திட இயலவில்லை என்ருல், பிறர், என்னையும் உன்னையும் ஏசிப் பேசி வருவதினலா, திராவிடநாடு பிரச்சினையிலே நமக்கிருக்கும் நம்பிக்கையும் ஆர்வமும், அதற்காகத் தொண்டாற்றும் திறனும் குறையும்; பாழ்படும்! எவ்வளவு ஏமாளித்தனம் இருக்கவேண்டும் இப்படி எண்ணிக்கொள்ள!! ஆனல் இன்று அவர்கள், திராவிடநாடு திட்டத்தைத் தாக்கிப்பேசுவதை, பத்தி பத்தியாகச் சில ஏடுகள் வெளியிடுவதாலேயே, திராவிடநாடு திட்டத்துக்கு ஏதோ புதிய, வலிவான, எதிர்ப்பு வந்துவிட்டது என்று எண்ணி ஏமாறுகிருர்கள்.

திராவிடநாடு எனும் திட்டத்தை, இவர்களைக்கொண்டு, தாக்கச்செய்து, வலிவைக் குறைத்துவிட்டு, பிறகு, இவர்கள் தமிழ்நாடு என்று பேச ஆரம்பித்தால், அவ்வளவு பெரிய திராவிடநாடே தனிநாடுஆகக்கூடாது என்று சொல்லியாகிவிட்டது என்ருல், நீங்கள் சொல்லும் தமிழ்நாடு ஒரு நாள் வாழ இயலுமா தனி நாடாக! ஏன் பைத்யக்காரத்தனமான திட்டம். தமிழ்நாடு தனிநாடு ஆக வாழத்தக்க பொருளாதார அமைப்பு அல்ல (Economic Viability) என்று ஒரே அடியாக அடித்து, ஆகவே, பாரதத்தில் ஒரு அங்கமாக இருப்பதுதான் புத்திசாலித்தனம்; அதில் இருந்துகொண்டு, பேதம் பேசாமல், பிளவு ஏற்படுத்தாமல், சுகமாக வாழலாம். பேதமும் பிளவும் இல்லாது இருக்கவேண்டுமானல், பிரிவினை — அதற்கான உரிமை— அந்த முறையில் சட்டத்தில் திருத்தம் பெறுவது—என்ற எண்ணமே எழக்கூடாது. அந்த எண்ணம் எழுந்தாலே, திருப்தியற்ற தன்மை, அருவருப்பு, பகை, எல்லாம் தோன்றிவிடும். அந்த நிலை ஏற்படாமலிருக்க, எப்போது திராவிடர் என்ற 'மாயை'யிலிருந்து விடுபட்டீர்களோ, உடனே 'இந்தியர்' ஆகிவிடுங்கள். அதுதான் அறிவுடைமை.

என்று, இன்று செய்திகளை மிக்க அக்கரையோடு வெளியிடும், ஏடுகள் எழுதப்போகின்றன.

'திராவிடநாடு' என்று கூறுவதால், தனிநாடு ஆவதற்கான பொருளாதார வாய்ப்புக் குறிகள் இல்லை என்ற பேச்சுக்குத் துளியும் இடம் கிடைக்கவில்லை; எனவே, மாற்ருர்கள், திராவிடநாடு, தனிநாடாக இயங்க முடியாது—இன்னின்ன வளங்கள் இல்லை—என்று சொல்ல முடியவில்லை.

தமிழ்நாடு என்று சொல்லும்அளவுக்கு, திட்டத்தை மட்டந்தட்டினல், பிறகு, ஒரு அலட்சியப் புன்னகையுடன், தமிழ்நாடு தனித்து இயங்கமுடியாதே! ஒரு நல்ல வளமான நாடு ஆகத்தக்க, பொருளாதார வாய்ப்புகள் உள்ள 'அளவு' கொண்டதாகத் தமிழ்நாடு இல்லையே, என்று காரணம் காட்டிவிடலாம் என்று கருதுகிருர்கள்; நம்புகிருர்கள்; விலகியோர், விரும்பியோ விருப்பமின்றியோ, மாற்ருருக்கு—மகத்தான வாய்ப்பைத் தேடிக்கொடுக்கிருர்கள்.

இன்று, திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைக் குலைக்க, விலகியோர்களைப் பயன்படுத்திக்கொள்கிருர்கள்; அந்தக் காரியம் முடியட்டும் என்பதற்காகவே, விலகியோருக்கு நல்ல விளம்பரம் கொடுத்துக்கொண்டு வருகிருர்கள்.

இதே ஏடுகள், விலகியோரின், மற்றக் கருத்துகளுக்குத் துளி மதிப்பேனும் தருவரா? நிச்சயம் இல்லை.

தமிழர் தனி இனம்—தனி அரசு நடத்தியவர்கள்—தனி அரசு நடத்தத் தகுதி உள்ளவர்கள்; தனி அரசு அமைக்கத்தக்க, வளம் இருக்கிறது; அளவு குடிவளம், இயற்கைச் செல்வம், எல்லாம் இருக்கிறது; தனி அரசு அமையாததால் வடபுலம் கொழுக்கிறது.

தமிழர் தவிக்கின்றனர் — இங்கும் — எங்கும்.

இதை வடபுலத்தினர் கவனிப்பதுமில்லை.

உடனடியாகத் தமிழ்நாடு தனிநாடு ஆக வேண்டும்.

வடநாட்டுக்குக் கப்பம் கட்டி, கால் பிடித்துக் கிடக்கும் கொடுமை ஒழிக்கப்பட வேண்டும்.

தம்பி! இப்படிப் பேசட்டுமே பார்ப்போம், இன்று காங்கிரஸ் செய்திகளைக்கூடக் குறைத்துக்கொண்டு, இவர்களுக்கு இடம் தரும் ஏடுகள், எவ்வளவு துச்சமாக மதித்துத் தூக்கி எறிகிருர்கள் என்பது பளிச்செனத் தெரிந்துவிடுகிறது.

திராவிடநாடு என்பதுதான் பிடிக்கவில்லை, தமிழ்நாடு என்ருல் பிடிக்கும், ஆதரவு கிடைக்கும் என்ருல், ஆதித்தனுர், பக்கமல்லவா, இந்தப் பத்திரிகைகள் இருந்திருக்கவேண்டும். இருந்தனவா? இல்லையே! ஏன்? ஆதித்தனுர், திராவிடநாடு கேட்கவில்லையே தவிர, தமிழ்நாடு கேட்கிருர்; பிரிவினை கேட்கிருர்; நேரு சர்க்காரைத் தாக்குகிருர்; அதுமட்டும் அல்ல,

அண்ணுத்துரை அறிவிலி

அண்ணுத்துரை சர்வாதிகாரி.

அண்ணுத்துரை கதை எழுதுகிருன் பேசுகிருன்.

அண்ணுத்துரைக்கு அரசியல் தெரியாது

திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், மோசமானவர்கள் முகாம்.

அது காலிகள் கூடாரம்.

என்றெல்லாம் பேசவில்லை.

எனவே, அந்த ஏடுகளுக்கு, ஆதித்தனுர், ஆதரிக்கப்படவேண்டியவராகத் தெரியவில்லை. அவரை ஒதுக்கி வைத்தனர்.

உள்ளபடி, தமிழ்நாடு விஷயமாக அன்பும் அக்கரையும் இருக்குமானல், விலகியவர்கள்கூட, நம்மை விட்டதும், நேரே, அவருடைய இயக்கத்தில் சேர்ந்திருக்கவேண்டுமேயன்றிப், புதுக்கட்சி எதற்கு?

ஆதித்தனுர், திராவிடநாடு வேண்டாம் என்பதற்காகவும், திராவிடர் என்ற கருத்து தீது என்பதற்கும், கூருத எந்தக் காரணத்தைப் புதியவர்கள் கூறுகிருர்கள் — கூறமுடியும்? ஆயினும், புதியவர்களுக்குக் கிடைக்கும் விளம்பரம், ஆதித்தனுருக்குக் கிடைக்காத காரணம் என்ன?

அண்ணுத்துரையின் செல்வாக்கை ஒழித்துவிடுகிறேன்.

(12-ம் பக்கம் பார்க்க)

தீயும் தென்றலும்

டி.கே.சீனிவாசன்.

முதலில் ஒருசில நாட்கள் அவனைச் சந்திககவேண்டும் என்ற நினைவே தோன்றவில்லை எனக்கு. ஆனால் அவன் நாள தவறாமல் எங்காவது எதிர்ப்படுவான்; சமயங்களில் குறுக்கிடுவான். அவன் ஒரு பயங்கரமான உருவமாக இருந்திருந்தால் பார்க்காதவன்போல என்னால் போய்விட முடியும், கனவில் தோன்றினால் கூடக் கற்கண்டாக இனிக்கும் அந்தக் கவர்ச்சிகரமான தோற்றத்தை இதயம் விழைந்தது; காலப்போக்கில் கண்கள் தேடத் தொடங்கின. ஏன் பார்க்கிறோம் என்று கண்களுக்குப் புரிந்ததில்லை; ஏன் மலர்கிறோம் என்று இதழ்களுக்கு விளங்கவில்லை; ஏன் மகிழ்கிறேன் என்று புரியாமல் தவித்தது என் உள்ளம்.

பத்மா! ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் ஏற்படுகிற உணர்வுகளில் வேறறுமையே இருப்பதில்லை ஆனால் ஆண் எப்போதும் அவசரக்காரன்; பெண் அடக்கத்தால் அமைதிக்குட்பட்டவள் கனியும்வரை காத்திருக்கக் கற்றிருக்கிறாள பெண்; காயை எப்படிக் கனியச் செய்வது என்பதில் கவனஞ் செலுத்துகிறான் ஆண்.

என்னைச் சுற்றிக்கொண்டிருந்தான் அவன். அவனைச் சுற்றிச் சுழன்று கொண்டிருந்தேன் நான். சிதைக்கத் தோன்றுவான்—சிரிக்கப் பேசுவான்—சிலிர்க்கப் பழகுவான். சீரழிந்துவிடக் கூடாதே என்று தினந்தினம் மனங் கலங்கிக்கொண்டிருந்தேன் நான்.

எப்படியாவது அவனை என் இல்லறத் துணைவனாக ஆக்கிவிட்டால்...... என்னுடைய வீட்டில் அதை ஏற்றுக் கொளளமாட்டார்கள். ஆனாலும் புதிதாக ஒரு வீட்டில் குடியேறிவிட்டால் ......அப்பாவும் அம்மாவும் அருகில் இருக்கமாட்டார்கள். பெற்றோரின் அந்தியகாலத் தேவையாக பெண்ணை எவரும் ஏற்றுக்கொள்வதில்லையே!

என நெஞ்சில் இருந்ததை அவனிடம் தெரிவித்தேன். என் இதய வேட்கையை ஏளனம் செய்துவிட்டான் அவன். ஒருத்திக்கு உட்பட்டிருக்க அவனுடைய உள்ளம் ஒருபோதும் ஒத்துக்கொள்ளாதாம். முதுமைதான் எங்காவது அடங்கி ஒடுங்கி இருக்குமாம். இயங்கிக்கொண்டே இருப்பதற்குப் பெயர்தான் இளமையாம். வானத்துப் பறவைகளும் கானகத்து விலங்குகளும் கற்றுக்கொடுக்கிற பாடத்தை வையகத்து மனிதர்கள் ஏன்தான் தெரிந்துகொள்ளவில்லை என்று நொநதுகொண்டான். உள்ளங்கள்தான் ஒன்றோடொன்று பற்றி இணைந்துவிடுமாம். கட்டிப்பிடித்தால் கூட உடல்கள் ஒட்டிக்கொள்ளாமல் விட்டுப் பிரிந்துவிடுமாம். எனக்கென்று எவரையாவது தேடிக்கொள்ளச் சொன்னான். தனக்கென்று எதுவுமே தேவையில்லை என்றான். ஆனால் நான் எவராவது ஒருவருக்கு உடைமையாகிறவரையில் அவனோடு உறவாட வேண்டுமாம்!

மானங்கெட்டவள் என்றே என்னை மதித்திருந்த அவனை ஒதுக்க முயன்றேன். அவனுடைய கண்ணில்படாமல் என்னால் மறைந்திருக்க முடிந்தது; கருத்தில் நில்லாமல் மறைந்திருக்க முடியவில்லை. கனவில் தோன்றுவான்; நினைவில் வருவான்; நெஞ்சு முழுதுமே நிலாபோல ஒளிவிடுவான். என்னைத் தொததிக்கொண்ட அந்த உருவத்தைத் துண்டிக்கமுடியாமல் திண்டாடுகிறேன், பத்மா

விரைவில் எனக்குத் திருமணம் நடக்கப்போகிறது. என் உள்ளத்தினுள்ளே நுழைபவர் அவனை விரட்டிவிடுவார் என்று நம்புகிறேன். அதுவரையில் என்னை அவன் உருவும் நினைவும் படுத்திவைக்கிற அவதி......

இந்த நிலையில்தான் என்னை வரச் சொல்லி அவன் கடிதம் எழுதினான். எப்படி ஏமாற்றுவது என்று தவித்துக் கொண்டிருந்தபோது என்னை இழுத்துக்கொண்டு நடந்தாய் எதிர்பாராத அவமானம் உனக்கு ஏற்பட்டது.

இப்போது சொல், பத்மா! என்னை இழிந்தவள் என்று தரந்தாழ்த்த உனக்கு மனம் வருகிறதா?

விமலா சொல்லி முடிக்கும்வரைக் கூட பத்மாவால் வேதனையைத் தாங்கமுடியவில்லை; விழிகள் நீரைக் கக்கின. தனனுடைய அழுகையை நிறுத்திக்கொண்டு பத்மாவின் கண்களைத் துடைத்துவிட்டாள் விமலா.

"இப்போது என்ன செய்யப்போகிறாய். விமலா?" என்று கேட்டாள் பத்மா.

"செய்வதற்கு என்ன இருக்கிறது? கடந்து சென்றதை மறந்துவிடுவது என்பது கடினந்தான், பத்மா உதவுவதாக இருந்தால் உள்ளத்தில் இடங்கொடுக்கலாம். உதவாக்கரை என்றான பிறகு எதை வைத்துக்கொண்டு என்ன செய்வது? எடுத்தெறிந்து விட்டு எதிர்காலததை எதிர்பார்க்க வேண்டியதுதானே"

இந்தப் பதில் பத்மாவிடம் அருவெறுப்பை உருவாக்கிற்று. பாலைவனமாக இருந்தாலும் பாதை சரியாக இருககிறது என்று பயணத்தைப்பற்றித் திருப்திப்படும்போது இடையே பள்ளம் குறுக்கிட்டால்......காகிதத்தைக் கிழித்தெறிவதுபோல விமலா தன் காதலையும்......

"இல்லை. விமலா! ஒப்படைப்பது எவ்வளவு எளிதாக உனக்கு இருந்

ததோ, அவ்வளவு எளிதாக உதறித் தள்ளுவதும் இருக்கிறதே என்றுதான் கவலைப்படுகிறேன். மனிதர்கள் பரிமாறிக்கொள்ளும் விலங்குகளாக இன்னும் மதிக்கப்படவில்லை''

விழுந்து எழுந்தது விமலாவின் மனம்.

''அப்படியானல், பத்மா, நீ என்னை ....''

''இல்லை, விமலா. உன் காதலை நான் கண்டிக்கவில்லை. கட்டுக்காவல்களை எல்லாம் உதறி எறிந்துவிட்டு நீ கண்டபடி சுற்றினய் என்பதுகூட எனக்கு வெறுப்பைத்தரவில்லை. நேற்றிரவு நடந்த நிகழ்ச்சிகூட எனக்குக் கோபந்தரவில்லை. வீடு மாற்றுவதைப் போல வேண்டியவர்களையும் மாற்றிக் கொண்டே போனல் இரண்டுக்குமுள்ள வேற்றுமைதான் என்ன?''

எந்தவிதமான குற்றச்சாட்டைத் தன்மேல் சுமத்திவிட்டாள் பத்மா என்பதை மிகவும் எளிதாக உணர்ந்து கொண்டாள் விமலா. பெண் என்று ஓர் உருவம் இந்த மண்ணில் தோன்றிய காலத்திலிருந்து இன்றுவரை, அவளுக்கென்றே உருவாக்கப்பட்ட அந்தப் பழிசொல் — மிகமிக எளிதாக எவராலும் எடுத்துக் கையாளப் படும் ஒரே சொல் — எந்தப் பெண்ணுக இருந்தாலும் அவளுடைய வாழ்வை உடனடியாக எரித்துச் சாம்பலாக்கிவிடும் சக்திபடைத்த சொல் — கொடுமையே உருவான அந்தச் சொல்லை, கொதிப்பை உண்டாக்காமல் குளிர்ந்த நிலையிலேயே பயன்படுத்தியிருந்தாள் பத்மா.

''என்னை அப்படிப்பட்டவள் என்று நினைக்கிறய், பத்மா?''

பத்மா குன்றிப்போனுள், வாதம் செய்யப்போய் முடிவில் வம்பிழுக்கும் கட்டத்தை அடைந்ததுபோல் இருந்தது அவள்நிலை.

''இல்லை. விமலா. இவரையே திருத்தி திருமணம் செய்துகொள்ளக் கூடாதா?'' என்றுள் பத்மா.

''கண்ணனை ஒரு பொழுதுபோக்கு என்று நான் எண்ணியதே இல்லை, பத்மா. என் வாழ்வு முழுதுமே இவர்தான் என்றல்லவா கனவு கண்டு கொண்டிருந்தேன்! அவர்தானே...''

''ஒரு பெண்ணுல் ஆணை வயப் படுத்த முடியவில்லை என்ற வரலாறே இல்லை, விமலா''

''இப்படி நினைத்துக்கொண்டுதான் எத்தனையோ பெண்கள் ஏமாந்து போகிருர்கள். எல்லா, ஆண்களும் இரும்பாக இருப்பதில்லை. யாரோ சிலர் காந்தமாகவும் இருந்து நம்மை இரும்பாக இருக்கவைக்கிருர்கள். பத்மா! நான் கண்ணனுடைய காலடியில் சிந்திய கண்ணீர்த்துளிகள் மட்டும் காய்ந்துபோகாதிருந்தால், அந்த வெள்ளத்திலேயே அவன் மூழ்கி இறந்திருப்பான். உனக்குத் தெரியாது. என் உள்ளத்தையே உருக்கி அவன் முன்னுல் ஊற்றிவிட்டேன். அதைக்கண்டு அனுதாபப்படுவதற்கு மாருக, அதிலிருந்து புதிதாக ஏதாவது உருவாக்கமுடியுமா என்ற ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டான் அவன்.''

''அதுதான் விமலா, நானும் சொல்லுகிறேன், நீ உன்னை அந்த இளைஞனிடம் இழந்துவிட்டாயே தவிர, அவனைக் கவரவில்லை.''

''பாதிக்கப்பட்டவளாக நானும், பரிசீலனை செய்பவளாக நீயும் இருக்கிறேம். அதனுல்தான் எந்தவித முடிவுக்கும் நம்மால் வரமுடியவில்லை. நீயாக இருந்தால்கூட இப்படித்தான் நிலைகுலைந்து போயிருப்பாய்; இப்போதைப்போல நிம்மதியாகப் பேசிக் கொண்டிருக்கமாட்டாய்.''

தன் தோழி விமலாவை அமைதியோடு பார்த்தாள் பத்மா.

(தொடரும்)

10-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

அவன் தலைமையில் உள்ள தி. மு. கழகத்தை அழித்துவிடுகிறேன்—என்று ஆதித்தனுருக்குத்திட்டம் இல்லை. அந்தத் திட்டம் இல்லையென்றுல், காங்கிரஸ் ஏடுகளிலே, விளம்பரம் இல்லை!!

தி. மு. கழகத்தை ஒழிப்பேன் என்று, கொண்டை கட்டிகளும் கோவிந்தா போடுவோரும், பட்டை போட்டோரும் பஜனைக்காரரும், முன்வந்தபோதே, காங்கிரஸ் ஏடுகள், அவர்களுக்கு விளம்பரம் கொடுத்தன என்றுல், தி. மு. கழகத்தின் முன்னணி நின்று, முழக்கமிட்டு, கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டு, அதனை நடத்திச் செல்லத்தக்க ஆற்றல் படைத்தவர் என்ற விருது பெற்றிருந்தவர், தி. மு. கழகத்தை ஒழிக்கிறேன் என்றுல், அடே அப்பா! விளம்பரம் கொடுக்கக் கசக்குமா, காங்கிரஸ் ஏடுகளுக்கு!! பொன்னுன வாய்ப்பு என்று அல்லவா, மேலே விழுந்து விளம்பரம் தரும்.

இந்த விளம்பரம் பெரிய செல்வாக்கு என்று எவரேனும் மயங்கினுல், இரக்கப்படுவதன்றி வேறென்ன செய்வது.

திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சட்டவிரோதமானது என்று அறிவித்து, அடக்குமுறைகொண்டு அதனை அழித்திட, காங்கிரஸ் சர்க்கார், முனைவதற்கு முன்பு, நடத்தப்படும், முயற்சி இது—கழகத்தை வேறு சிலரைக்கொண்டு ஒழிக்க முடிகிறதா, என்று பார்ப்பது.

ஒவ்வொரு முறையும், நப்பாசைதான் காங்கிரஸ் கட்சிக்கு.

''இவர் எதிர்க்கிருர்! எனவே கழகம் அழிந்து போகும்''—என்று, விபூதியும் சந்தனப்பொட்டும், வில்வமும் துளசியும், பஸ்க்கியும் தண்டாலும், பயில்வானும் சவாலும், கிளம்பிய ஒவ்வொரு நேரத்திலும் இதே நப்பாசை.

நாற்பதே நாட்கள், ஒழித்துக்காட்டுகிறேன் நமச்சிவாயத்தின்மீது ஆணை என்று கிளம்புவார், மடம்கூட இல்லாத ஒரு காவிகட்டி! உடனே காங்கிரஸ் எடுகள், அவரை 'மகானுக்கி'—மக்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தி—அவர் பேச்சைப் பேருரையாக்கித்தரும் — கடைசியில், பயனில்லை என்பதை உணர்ந்து, மூலையில் உட்காருவர்

அப்படிப்பட்டவர்களுக்கெல்லாம், அடித்தது யோகம், சிலகாலம்; கழகத்தைஒழித்துவிட்டு மறுவேலை பார்க்கிறேன் என்று கிளம்பும், யாருக்கும் கிடைக்கும், அந்த யோகம்.

இந்த 'சூட்சமம்' மக்களுக்குத் தெரியாமலுமில்லை, நமது கழகத் தோழர்களும், இதனை நன்கு உணர்ந்து இருப்பதால்தான், எவர் ''இந்தியர்'' ஆகிவிடுவது நல்லதுஎன்று சென்றிடினும், நாம் நமதுகுறிக்கோள்வெற்றி பெற உழைப்போம் என்ற உறுதிபூண்டு, உழைத்தபடி உள்ளனர். என் அளவுக்குக்கூட, அவர்கள் இது குறித்துக் கவலைப்படுபவர்களாகத் தெரியவில்லை. முன்னிலும் வேகமாகப் பணிபுரிகிருர்கள்—ஒரு விடுதலை

இயக்கத்துக்கு, சிறு இழப்பு நேரிடினும், அதனுல் ஏற்படக்கூடிய கஷ்ட நஷ்டத்தையும் ஈடு செய்யத்தக்க விதத்தில் தாங்கள், மேலும் திறமையாகப் பணிபுரிய வேண்டும் என்ற பொறுப்புணர்ச்சியும், ஆர்வமும் கொண்டவர்களாகின்றனர்.

எனவேதான், அன்று இருந்ததை அளவினிலும் அதிகமாம் என்றுரைக்கத்தக்க விதமாக, நம் தோழர் திராவிடநாடு திராவிடர்க்கே என்பதனை முழக்கி வருகின்ருர்; மூலைமுடுக்கும் சென்று கண்டோம் நம் தோழர்களின், கண்களிலே ஒளி ஆர்வம்; அவர் கருத்தில் குழப்பமில்லை; கவலைகொள்ளற்க! நம்முடன் இருந்த சிலர் இந்தியராய் மாறுகின்ருர்; இந்தியர் என்றுரைக்கும் எண்ணற்றவர்களுக்கிடையில், இவரும் கூடுவதால், இவர்க்கென்று இன்றுள்ள இடமும் நிலைஅல்ல; ஏனண்ணு! வீண்கவலை' நேருவையும் அவர் தம்மை கண்கண்ட கடவுளெனக் கொண்டவர்கள் தொகையினையும், கண்டதனுல், நம் கருத்து கருகியா போயிற்று? இன்று அந்தப்படை நடுவே, நமக்கு இனிப்பளித்துவந்தவர்கள், சென்று இடம்கண்டு; செய்திடப் போவதென்ன!! விடும் அண்ணு! விசாரம்! வேலை நடக்கட்டும்!!—என்று கூறுகின்ருர்; எழுச்சி தருகின்ருர்.

செல்லும் இடமெல்லாம் இந்தச் செந்தேனே தருகின்ருர்; சென்றுவந்த 'சேதி' தன்னைச் செப்புகின்ருர், சுவை சொட்ட, எங்கும் இடர் இல்லை இலட்சிய ஆர்வம் தனக்கு; எவரும் ஒப்பவில்லை, இந்தியராவதற்கு—சென்று கண்டிடண்ணு, செம்மைமிகு கழகவடிவமதை—என்றும் கூறுகின்ருர்; நானும் பல இடத்தில், இதனையே கண்டுவந்தேன். நன்று, நன்று, தம்பி! நமக்கு இருப்பது ஒரேசெல்வம்–இதயத்தை ஈர்த்துள்ள இலட்சியமே, அதுதான். அதற்கும் நாம் ஆட்பட்டோம்; ஆணிப்பொன் ஆபரணம், அந்தஸ்த்து அனைத்தையுமே, அடியினிலே கொட்டி அழைத்தாலும், நாம் ஏகோம்; இன்று இந்த உறுதியினை நாம் புதுப்பித்துக் கொள்வதற்கே, சென்றனர் போலும் என் தம்பியராய் இருந்தவர்கள்; பரிவு காட்டி வந்த நம்மைப் பிரிந்து போயினரே, நம்மவர்கள், அந்தத் துக்கம் நம்மை அழுத்தி வாட்டியபோதும், அரும்பணியாற்றிட நாம், துளியேனும் தயங்காமல், சென்று இன்பத் திராவிடம் காண் என்றுரைக்க எழுச்சி ஊட்ட, சென்ற திருத்தலங்கள் பட்டியல் காண்:

செல்லூர்
சக்கராப்பள்ளி
காட்டுமன்னர்குடி
அம்மையப்பன்
மன்னர்குடி
திண்டுக்கல்
ஆம்பூர்
குடந்தை
வெங்கடநாயக்கன் பட்டி
காஞ்சிபுரம்
திருவாரூர்
சென்னை
வந்தவாசி
ஆரணி
ஒகளூர்
மீஞ்சூர்
ஆரிமுத்துமோட்டூர்
காட்டுப்பாடி
வேலூர்
சத்தியவிசயநகரம்
அரூர்
சிக்களூர்
மத்தூர்
கருங்கல்
நாகர்கோயில்
மடத்துவாசல்
கண்டன்விளை
மருங்கூர்
ஜோலார்பேட்டை
திருப்பத்தூர்
கடியாச்சேரி
ஊத்தங்கரை
சென்னை
காஞ்சிபுரம்
அம்மாசத்திரம்
சென்னை
விருத்தாசலம்
சென்னை
சென்னை
ராமாபுரம்
சென்னை
வடக்காளூர்
பச்சாம்பேட்டை
காஞ்சிபுரம்
சென்னை
ஆடையூர்
சிங்காரப்பேட்டை
கடுவன்காடு
மதுராந்தகம்
திருவில்லிபுத்தூர்
கோவை
வெண்ணந்தூர்
காடுவெட்டிவிடுதி
குணவாசல்
ஓலக்கூர்
கண்ணுக்கானூர்
மிளகனூர்
பெரும்பண்ணையூர்
வண்ணமங்கலம்
குரக்கவாடி
சுவாமிமலை
சென்னை
விளக்கப்பாடி
முகன்தனூர்
சின்னமனூர்
சென்னை
கண்ணுக்கானூர்
மல்லம்பட்டி
எட்டியலூர்
வாழ்க்கை
தாம்பரம்
அபிவிருத்தீஸ்வரம்
மலையம்பாக்கம்
அணைப்பட்டி
வன்னிக்குடி
சென்னை
வீரப்பாண்டி
தேவர்கண்டநல்லூர்
ஆரணி
மேலசன்னுநல்லூர்
ராமலிங்கம்பட்டி
சென்னை
சென்னை
செங்கற்பட்டு
சென்னை
காவேரிப்பாக்கம்
தஞ்சை
அருப்புக்கோட்டை
திண்டிவனம்
இரட்டணை
காஞ்சிபுரம்
சென்னை
வந்தவாசி
நசரத்பேட்டை
அதிராம்பட்டினம்
சேலம்
ஒடுக்கத்தூர்
வாணியம்பாடி
பெருமாள்நாய்க்கன்பாளையம்
சென்னை
கீழ்மாரிமங்கலம்
ஆலத்தம்பாடி
கட்டக்குடி
சிறுபனையூர்
ஆத்தூர்
பந்தநல்லூர்
தருமபுரி
ஈரோடு
சென்னை
சென்னை
இலந்தங்குடி
புலியூர்
இராயநல்லூர்
செல்லப்பம்பாளையம்
சோமனூர்
குருவரெட்டியூர்
ஆண்டிப்பாளையம்
கிரிசமுத்திரம்
வெள்ளக்கோவில்
பாவட்டக்குடி
கல்லல்
குச்சூர்
உடன்குடி
குண்டடம்
திருமருகல்
சென்னை
காட்டூர்
சென்னை
சென்னை
பாப்பாம்பாடி
அரியலூர்
ஆதனூர்
ஒக்கநத்தம்
வெள்ளோடு
மப்பேடு
நாகல்கழனி
ஊழியபத்து
வடுகபாளையம்
சாயிநாதபுரம்
பண்டரக்கோட்டை
ஆரணி
சென்னை
கோவை
அலசூர்
சென்னை
சென்னை
கடலூர்
ஜோலார்பேட்டை
மானமதுரை
மணப்பாறை
சேடர்பாளையம்
உக்கநத்தம்
திருவிடமருதூர்
காட்டூர்

திருநின்றவூர்
மேட்டுப்பாளையம்
காட்டுமன்னார்குடி
திருவரங்கம்
அரிசிக்கரை
இரியூர்
பெங்களூர்
அகத்திலிங்கம்பாளையம்
வில்லிவலம்
மேலகுண்டலபாடி
சென்னை
மன்னார்குடி
திருப்புட்குழி
சத்தியவிசயநகரம்
அம்மையார்குப்பம்
களக்காட்டூர்
சாந்திபுரம்
பல்வாய்க்கண்டன்
குடியேற்றம்
மணப்பாறை
மணமேல்குடி
அறந்தாங்கி
திருக்காட்டுப்பள்ளி
பூலாவரி
பாலையூர்
மன்சூராபாத்
சென்னப்பநாய்க்கன்பாளையம்
சென்னை
அரையாளம்
பம்பாய்
கடலூர்
கோவை
தூத்துக்குடி
உடுமலைப்பேட்டை
வாளாவாடி
பல்லடம்
திருப்பூர்
கவுந்தப்பாடி
கோபிச்செட்டிபாளையம்
சத்தியமங்கலம்
பவானி
கணக்கன்பாளையம்
காரை
அம்மூர்
இராணிப்பேட்டை
பேரணம்பட்டு
குடியேற்றம்
காயல்பட்டினம்
செண்பகச்சேரி
வீராநந்தபுரம்
தொட்டம்பாளையம்
மாதவரம்
விருகம்பாக்கம்
ஆலடிக்குமுளை
சென்னை
அரியநாச்சிபாளையம்
கொல்லன்பிள்ளையார் கோயில்
சவிரியூர்
அடியக்கமங்கலம்
மதுரை
வேப்பனேரி
தொழுவூர்
வாணியம்பாடி
கோவை
சமுசிகாபுரம்
இடைப்பாடி
சென்னை
உட்கோட்டை
பரமாக்கோட்டை
சரவணபுரம்
வைகுந்தன்
கொடைக்கானல்
பெரியகுளம்
(தஞ்சை) ஐயன்பேட்டை
பாபிரெட்டிபட்டி
திருச்செங்கோடு
மேட்டூர் அணை
அரங்கபாளையம்
தண்ணீர்ப்பள்ளம்
தேரமுந்தூர்
நச்சினார்க்குடி
மேலூர்
வில்லிவாக்கம்
புதுப்பாளையம்
திருப்பத்தூர்
கொருக்கை
கிருட்டிணபுரம்
புதுக்கோட்டை
ஆலங்கோட்டை
இளவலூர்
நெய்வேலி
பந்தல்குடி
பெரியபெத்தானூர்
சோளிங்கபுரம்
கடத்தூர்
நாச்சியார்கோயில்

தம்பி! நடைபெற்ற கூட்டங்களின் முழு விவரம் உடனுக்குடன் கிடைப்பதுமில்லை; கிடைப்பதனை அவ்வப்போது முறையாகப் போடவும் நமக்கு வசதி இல்லை. எனவே நான் திரட்டித் தந்துள்ளது, எனக்குக் கிடைத்தவை. என் பார்வைக்குக் கொண்டுவரப்படாமல், நடைபெற்றிருக்கிற கூட்டங்கள் பலப்பல. சில ஊர்களில், குறிப்பாக, சென்னையில், பல கூட்டங்கள் அடுத்தடுத்து வெவ்வேறு பகுதிகளில் நடைபெற்றுள்ளன.

இவ்வளவு ஊர்களிலும் கூட்டங்கள், திராவிடநாடு பகற்கனவு என்று கூறிவிட்டுச் சிலர் சென்ற பிறகு; ஒரு திங்களுக்குள்.

இந்தப் பட்டியலில். இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினை பற்றி ஒரே நாளில் பல ஊர்களிலே நடைபெற்ற கூட்டங்கள் சேர்க்கப்படவில்லை.

பொதுக்கூட்டங்கள் மட்டுமே சேர்க்கப்பட்டுள்ளன ---கொடி ஏற்றுவிழாக் கூட்டங்கள், உறுப்பினர் கூட்டங்கள் இணைக்கப்படவில்லை.

இவ்வளவு கூட்டங்களிலும் திராவிடநாடு இலட்சிய நம்பிக்கை கொண்டவர்கள், அதற்காகப் பணியாற்ற உறுதி கொண்டவர்கள், கலந்துகொண்டனர். எழுச்சிக்கு என்ன குறை! இவ்வளவு கூட்டங்களிலும் கலந்துகொண்டவர்கள், ஏமாளிகள், விலகிச் சென்றவர்கள், மாமேதைகள் என்று எவரே துணிந்து கூறுவர். விலகியவர்களின் விளக்க அறிக்கைகளைப் படித்தான பிறகுதான், தம்பி! இத்தனை கூட்டங்களில், மக்கள் கூடினர்.

இவ்வளவு தொடர்ச்சியாகவும் பரவலாகவும், கழகக் கூட்டங்கள் நடைபெறுகின்றன; பொது மக்களின் பேராதரவு அத்துணை வளமாக இருக்கிறது என்பது விளக்கமாகிறதல்லவா? நாங்கள் விலகிய பிறகு, நாடே திகைத்துத் திணறி, கழகத்தை உதறி எறிந்துவிட்டது என்று எவரேனும் கூறினால், நம்பத்தான் முடியுமா--சொல்லத்தான் நாகூசாதா? இப்படிப்பட்ட கட்டுக்கோப்பான ஒரு கழகத்தைத்தான், சிலர் கோபத்தைக் கருவியாக்கி, அழித்துவிடலாம் என்று, காங்கிரசார் எண்ணுகின்றனர். என்னே அவர்தம் நப்பாசை!

இத்துணை ஊர்களிலும் இந்தப்பட்டியலில் சேர்க்கப்படாமல், விடுபட்டுள்ள இன்னும் சில ஊர்களிலும், ஏற்பட்டுள்ள எழுச்சி, பட்டுப்போ! என்று நம்மைவிட்டுப் போனவர்கள் கட்டளையிட்டதும், பாழ்பட்டுப்போய் விடவா செய்யும்! மதியிலியும் கூறுனே! அங்ஙனமிருக்க, கலகலத்துப் போய்விட்டது, கரைந்து போய்விட்டது என்று கதைக்கிறார்களே காங்கிரசார், எற்றுக்கு? பீதி கிளப்பவா? இத்தனை ஊர்களிலும், கழகக் கூட்டங்களில் கலந்துகொண்டவர்கள், இவர்தம் கூற்றினைக் கேட்டுக் கைகொட்டிச் சிரிக்கமாட்டார்களோ! ஏன் இப்படி ஒரு அண்டப்புளுகு பேசித்திரிகிறார்கள்--நமது ஊரில் நடைபெற்றதே கழகக்கூட்டம்; ஆர்வத்துடன், எழுச்சியுடன்! --என்று பேசாமலா இருப்பர்.

தம்பி! நடைபெற்ற கூட்டங்கள் போதும் என்று கூறவில்லை --- இன்னும் நடைபெறவேண்டும் --- ஒருகுக்கிராமம்கூட விடுபடாமல்! ஆனால் நடைபெற்ற கூட்டங்களில் பேசப்பட்டவை, வெற்றுரை, நமைவிட்டுப் போனவர்களின் பேச்சே, பேருரை என்று கருதுவர்! பேதைக்கும் வாராதே அந்தப் பித்தம்!!

விளக்கம் உரைத்தனர்---மறுப்புக்கு மறுப்புரைத்தனர்---மனமருள் போக்கினர்---வரலாறு காட்டினர்---ஆதாரம் கூறினர்---இனப் பண்புபற்றி எடுத்தியம்பினர்--வடவர் ஆதிக்கம்தனைக்காட்டிக் கண்டித்தனர்---ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களிலே காணப்படும் ஓரவஞ்சனையையும், அயல்நாட்டுக் கொள்கையிலே உள்ள குழப்பத்தினையும், வெளிநாட்டுக் கடன் பளு ஏறுவதையும், வரிச் சுமையால் மக்கள்படும் அவதியினையும், விலைவாசி விஷம்போல ஏறுவதனையும், வேலையற்றோர் தொகை பெருகி வருவதையும், இலங்கைத் தமிழர்படும் அவதியினையும், அதுகுறித்து நேரு சர்க்கார் அக்கரையற்றுக் கிடப்பதையும். ஊழல் நாற்றமடிப்பதனையும், ஊர்கெடுப்போருடன் அரசு உறவாடிக் கிடப்பதையும், கள்ளச் சந்தை இருப்பதையும் அவரிடம் காங்கிரசு பணம் பெற்று தேர்தல் நிதி திரட்டுவதையும், இன்னோரன்ன பிறவற்றை எடுத்

துரைத்தார். நம் தோழர்! இவ்வளவும் மண்ணுகித்தான் போகும், ஏனெனில் மாமேதை உமைவிட்டுப் பிரிந் தாரே, என்ரு பேசுவது, இந்நாட்டுக் காங்கிரசார்! எமை வீட்டுப் பிரிந்த பிறகுதாஞ, அவர் உமக்குக் கரும்பாஞர்! சாறு பருகியபின், சக்கையை வீசுதல்போல், வாய் கிளறி மொழி வாங்கி, பின்னர் வீழ்த்திடுவீர், யாரறியார்!!--- என்றன்ருே கேட்கத் தோன்றுகிறது, ஏசித் திரிந்திடும், காங்கிரஸ் தலைவர்களை.

இத்தனை கூட்டங்களில் பேசியோர், பலப்பலர்; அவர் தம் பெயரெல்லாம் அறிந்தெடுத்துக் கூறிடவோ, நேரம் எனக்கில்லை, நம் ஏடும் எல்லாம் தருவதாக அமையவில்லை; எனவே, விடுபட்டுப் போயிருக்கும் சில பலரின் பெயர்கூட; தவருக எண்ணற்க; குறை காணின் திருத்திடுக; என்ஞல் முடிந்தமட்டும், இந்தக் கூட்டமதில் பேசி, நம் கொள்கைக்குப் பேராதரவு திரட் டிய தோழர்களின் பெயர் உரைப்பேன்---கேட்டுச் சிந் தித்திடுக, இவர் கூறும் வார்த்தையெல்லாம், வீணுகியா போகும்---விவேகிகள் சிலருக்கு அப்படியன்ருே ஓர் அற்ப ஆசை அலைமோதிக் கிடக்கிறது. கொள்கை அறிந்தவர் கள், விளக்கும் ஆற்றல் பெற்றவர்கள், வரலாறுதனைப் பிடித்து வகையான அறிவு கொண்டவர்கள், ஆராய்ந்து பார்த்ததஞல் அரும் உண்மை கண்டவர்கள், இந்நாடு முன்னம் இருந்த நிலைதனை. இலக்கியம் காட்டிட, கண்டு களிப்புற்றவர்கள் அவரெல்லாம் செல்கின்ருர், அறிவுடன் ஆர்வம் கூட்டி, கொள்கை பரப்புதற்கு! அணி என்ன, அழகென்ன, ஆதார வகை என்ன, நடையின் மிடுக் கென்ன, என்றெல்லாம் பேசி, நாட்டினர், பாராட்டுகின் ருர். இவர் அளிக்கும் உரைகளுக்கு இல்லாத ஓர் ஆற் றல், நம்மைவிட்டுப் போனவர்க்கு உண்டென்ரு, நாடு சொல்லும்? செச்சே! நாடென்ன, நல்லதிது கெட்டதிது, என்றறியா மக்களுள்ள இடமா!! இல்லையே! இயற்கை யாய் அமைந்துள்ள அறிவுள்ள மக்களன்ருே இருக்கின் ருர் இந்நாட்டில். அவர்க்கு இலட்சியத்தை அறிவித்து ஆதரவு திரட்ட, அரும்பணி ஆற்றிஞேரில், ஒரு சிலரின் பெயர் மட்டும் கூறுகிறேன். என் குறையால் விடுபட்டுப் போன பெயர் கூட்டி, பட்டியலைச் சரியாக்கும் பொறுப்பு உனக்குத் தம்பி!

அன்பழகன்	கே. ஏ. மதியழகன்
ஆனந்தன்	இரத்தினவேல் பாண்டியன்
சந்தானம்	மதுரை முத்து
செழியன்	பி. எஸ். மணி
இரா. சாம்பசிவம்	மதுரை சந்தானம்
இளம்வழுதி	காவேரிமன்னன்
தில்லை-வில்லாளன்	சாதிக்பாட்சா
அரங்கண்ணல்	பெரியகுளம் அனிபா
டி. கே. சீனிவாசன்	உடுமலை நாராயணன்
வி. எஸ். கோவிந்தராசன்	எஸ். ஏ. இராசமாணிக்கம்
அ. பொ. அரசு	குமாரபாளையம்
அப்துல்காதர்	சுப்பிரமணியம்
சிவசங்கரன்	ஈ. ஆர். கிருஷ்ணன்
கோ. சு. மணி	வெங்கடாசலம்(கிருஷ்ணகிரி
டி. எம். பார்த்தசாரதி	கமலநாதன்
டி. கே. பொன்னுவேலு	ஜி. பி. சோமசுந்தரம்
சிட்டிபாபு	ஏ. எல். சி. கிருஷ்ணசாமி
இராசாராம்	என். வி. நடராசன்
கே. ஆர். இராமசாமி	ஆம்பூர் சம்பங்கி

இளவரசு	தம்பிதாசன்
எஸ். டி. சோமசுந்தரம்	பவளவண்ணன்
காஞ்சி கலியாணசுந்தரம்	கருணுகரன்
இரா. நெடுஞ்செழியன்	சித்தூர் கேசவன்
டி. வி. நாராயணசாமி	நரசிம்மன்
எஸ். எஸ். இராசேந்திரன்	எர்ரய்யா
எம். ஜி. இராமச்சந்திரன்	மீஞ்சூர் கேசவன்
சி. வி. எம். அண்ணுமலை	பெங்களூர் சோழன்
கே. டி. எஸ். மணி	திராவிடமணி
சி. எஸ். பூஞ்சோலை	சத்தியவாணிமுத்து
மா. கி. தசரதன்	எஸ். வி. பதி
சி. வி. இராசகோபால்	உசேன்
தி. சு. கிள்ளிவளவன்	சகாதேவன்
துணைமேயர் செல்வராசன்	டி. சீனிவாசன்
மு. கருணுநிதி	இரா. வெங்கடேசன்
முனு-ஆதி	சரசுவதி வெங்கடேசன்
தி. ந. சம்பந்தம்	வேலம்மையார்
கொளத்தூர் கோதண்டம்	சேலம் மெய்யப்பன்
காசிவிசுவநாதன்	முருகேசன் (அரூர்)
வெங்கா	எஸ். முருகேசன்
வளையாபதிமுத்துகிருஷ்ணன்	அம்பில் தருமலிங்கம்
டி. கே. கபாலி	எம், எஸ். மணி
சா. கணேசன்	திருவண்ணுமலை
எம், பி. சாரதி	முருகையயன்
பொன்னிவளவன்	அழகமுத்து
கருத்தோவியன்	ப. உ. சண்முகம்
நெடுஞ்சோழன்	பராங்குசம்
சிற்றரசு	ராபி
முல்லை வடிவேலு	ஷெரிப்
முல்லைசத்தி	நெடுமாறன்
மதிவாணன்	இரா. தர்மலிங்கம்
வி. வி. சாமிநாதன்	காமாட்சி
பொன் சொக்கலிங்கம்	எம். எஸ். வெங்கடாசலம்
பாலகுருசாமி	மதுரை சீனி
வி. கிருஷ்ணமூர்த்தி	குளித்தலை முத்துகிருஷ்ணன்
எம். எஸ். சிவசாமி	இளமுருகு பொற்செல்வி
ஜோசப்	பொற்செல்வி இளமுருகு
தொ. ப. சீநிவாசன்	எம். எஸ். இராமசாமி
வ. குமாரசாமி	தென்னரசு
சைதை. சம்பந்தன்	பில்லப்பன்
கே. ஏ. கிருட்டினசாமி	அன்புரோசு
கோபால்	சடகோபன்
காஞ்சி. மணிமொழியார்	அன்புக்கரசன்
மன்னை. நாராயணசாமி	அறிவுடைநம்பி
பத்மநாபன்	டி. சபாபதி
கோ. சி. மணி	போரூரான்
கே. மஞேகரன்	இராசரத்தினம்
இராதா	எத்திராசு
ஏ. கோவிந்தசாமி	கே. எம். இராசகோபால்
குடவாசல். கிருட்டின	சேலம். செயராமன்
மூர்த்தி	கே. எஸ். அமிர்தம்

பதிவு எண். எம். 4642

தொலைபேசி எண்.... அலுவலகம் 15, இல்லம் ...118

இலங்கையில் செய்திப் பத்திரிகையாகப் பதிவு செய்யப்பட்டது.

கிட்டப்பா
வையாபுரி
தங்கமுத்து
சுந்தரராசன்
பட்டு
பெத்தண்ணன்
சென்னை சு. பாலன்
ஏ. பி. ஜனார்தனம்
சி. ஆர். பாலசுந்தரம்
காஞ்சி ராசாராம்சா
வந்தவாசி அண்ணாமலை
எஸ். கே. ரசாக்
அப்துல்
குத்தூஸ்
அப்பாஸ்
அன்சார்
டி. கே. சிவகுமரன்
ஏ. எம். ஏ. ரகீம்
கோபி. இராசு
ஆசைத்தம்பி
கோ. செங்குட்டுவன்
டி. என். கிருஷ்ணன்
ஏ. எஸ். வேலு
அலமேலு அப்பாதுரை
செ. கோ. பலராமன்
இளங்கோவன்
ஆடலழகன்
அழகிரிசாமி
பொன். தருமன்
காட்டூர் ராமைய்யா
பி.ஆர். கோகுலகிருட்டிணன்
கே. பெரியசாமி
தமிழ் அழகன்
தனிக்கோடி
சபாஸ்டியன்
கோ. துறவி
காமல்பாட்சா
இஸ்மத் பாட்சா
யூசுப்தீன்

போளூர். சுப்பிரமணியம்
அறந்தாங்கி துரையரசன்
ஆரணி. எத்திராசன்
ஏழுமலை
கரிகாலன்
திண்டிவனம். தங்கவேலு
கரிகாலன்
மதுரை மாதவன்
அறிவொளி
இராமானுசம்
பேராவூரணி அடைக்கலம்
எம். கிருஷ்ணமூர்த்தி
ஜி. எம். இஸ்மாயில்
டாக்டர் விஜயராகவன்
ஜமால்
கோவை இராமநாதன்
பாலகிருஷ்ணன்
ஜகந்நாதன்
என். அசோகன்
கரிவேங்கடம்
அகிலன்
கே. ஆர். சபாபதி
அழகியநம்பி
எட்மண்ட்
என். வி என். சோமு
முத்துக்கலிங்கன்
மலையரசன்
அறிவழகன்
நீலநாராயணன்
துரைக்கண்ணு
வேதாசலம்
ஜேசுபாதம்
கே. எம். கண்ணபிரான்
ஞானமுத்து
தனபால்
துரை
கபாலமூர்த்தி
அரங்கநாதன்
ஜேவியர்
ஆலடி-அருணா

சாவித்திரி சபாபதி
மயிலை வேலு
உடுமலை கோவிந்தசாமி
மயிலை மாறன்
மாசிலாமணி
முகமதுஅலி
என். டி. ஏ. சமது
சந்தப்பன்
முத்தீசுவரன்
பி. சிவாநந்தம்
இளஞ்சேரன்
கு. சுல்தான்
பி. காதர்மொய்தீன்
தமிழ்ச் செல்வன்
தஞ்சை அன்சாரி
நயினாமுகமது
சாகுல்அமீது
முகமதுகனி
பட்சிராசன்

தென்னவன்
மேத்தா
விமலாதித்தன்
டி. ஜே. நாதன்
காட்டூர் கோபால்
திராவிடமணி
கந்தப்பன்
கலியமூர்த்தி
பால்ராசன்
கு. கணபதி
ஈரோடு பெருமாள்
எம். கிருட்டிணன்
புஞ்சைப்புளியம்பட்டி சாமிநாதன்
வெ. சம்பந்தன்
ஈ. எம். அனீபா
எம். செல்வராஜ்
சி. நடராசன்
பூ. சின்னசாமி

இவ்வளவு இருக்க. ஏனண்ணா! கவலை உனக்கு—என்றுதானே, தம்பி! கேட்கின்றாய். ஆமாம், தம்பி! அரும்பணியாற்றி என்னை அகமகிழவைப்பதற்கும், தகும் செயலாற்றி நமது தாய்நாட்டை மீட்பதற்கும், இத்துணை வீரர் இங்கு திரண்டெழுந்து நிற்குங்காலை, என்னையும் பிரிந்து இந்த ஏற்புடைக் கழகம் விட்டேகி, கொள்கையும் துறந்து, கோலோர் குதூகலம் கொள்ளும் வண்ணம், கடுமொழி பேசுவோரின், போக்கினால், இனிக் கவலைகொள்ளேன்; கழகமே நமக்குக்காப்பு; நாமதன் காவலர்காண்; நமக்கினி உள்ளவேலை, மிகுதியாய் வளர்ந்தது; நாம் அதற்கேற்ப, தொண்டு ஆற்றியே நிற்போம்; இந்தியர் ஆகவேண்டி இனம்விட்டும், மாற எண்ணும் போக்கினர், பொன்பொருள் பலவும் பெற்றுப் பூரித்துக் கிடக்கட்டும், தம்பி! எலும்பும் தோலுமாக நாம் இளைத்திடுவதேனும், உழைத்திட அஞ்சோம், இஃது உறுதி, உறுதி என்றே எழுப்புக முழக்கம்; இகல்வெல்வோம், இன்னுயிர் போவதேனும்.

அண்ணன்,

காஞ்சிபுரம், 86, திருக்கச்சிநம்பி தெரு, "திராவிட நாடு" அச்சகத்தில்
ஆசிரியர் (உரிமையாளர்) சி. என். அண்ணாதுரையால் அச்சிடப்பட்டு வெளியிடப்படுகிறது.